

COMMUNICATING DISSATISFACTION OVER INTERNATIONAL NORMS: UNPACKING CHINESE INTERNATIONAL DISCURSIVE STRATEGY TO OPPOSE THE US IN THE SOUTH CHINA SEA

Abstract: This paper investigates these questions from the perspective of official Chinese discourses related to the South China Sea dispute. Beginning with the key assumption that what matters more to understanding how the Chinese view the international order is not *what* they say but *how* they say it, this article uses a mixed-method approach to critical discourse analysis in order to unpack the implicit meanings of official Chinese narratives. The quantitative analysis of these speeches reveals that emotions (humiliation, anger, and feelings of superiority) are important, along with the political use of history to create narratives aiming to legitimize China's desire to remove the United States from the management of Asia-Pacific issues. The paper will also show that while the Chinese discourse remains the same under all US administrations, the Chinese legal discourse has fluctuated as the dispute has evolved. Such findings provide a better understanding of Chinese political communication on international law and on the present international order.

Keywords: Sino-U.S. rivalry, South China Sea, mixed-method discourse analysis, emotions, legal discourses, history, communication

INTRODUCTION

The Chinese rise and the future of Sino-American relations have been popular research topics and have given birth to a flourishing literature. The most common questions being addressed concern whether China's rise will be peaceful or if China and the US are "destined to war" (Allison, 2017), and, especially since 2014, whether China aims to be accommodating or aims to profoundly change the nature of the existing international order (Sahakyan, 2024).

¹ m-grandpierron@ices.fr; <https://orcid.org/0000-0002-2465-2455>

² epomes@ices.fr; <https://orcid.org/0000-0002-0276-6208>

This paper proposes to investigate these questions from the perspective of Chinese political communication on the South China Sea (SCS) issue by systematically analysing its official discourses. This article is not about the dispute per se (Raine & Le Mière, 2013; Boon, 2014; Cheng, 2016; Fels & Vu, 2016; Houldong & Hong, 2018), nor about the consequences the dispute has on the future of international law (Ku, 2016; Lorja, 2018; Hwang & Frettingham, 2021). Rather this article is about studying Chinese understanding of the situation and how they construct their narratives to communicate to an international audience.

Beginning with the key assumption that what matters more to understanding how the Chinese view the international order is not *what* they say but *how* they say it (e.g., the narratives used, the emotions and analogies mobilized, etc.), this article uses a mixed-method approach to critical discourse analysis in order to unpack the implicit meanings of official Chinese narratives and views on international law. To guarantee the consistency and reliability of analysis for approximately 370 official discourses, and to avoid interpretation biases, the mixed-method approach developed in this paper is supported by the use of QDA Miner software (Sahakyan, 2024).

This paper will investigate how Chinese political communication is constructed as to create legitimacy of its position towards the international community, not just to oppose the sentence rendered by the Permanent Court of Arbitration (PCA) on July 12 2016, but also to create narratives supporting Chinese attempts to delegitimise US actions in Asia and expel it from the region, thus paving the way for a Chinese regional international order.

By studying these official Chinese discourses, this paper offers various analysis perspectives in response to a set of core research questions: How, if at all, does the PRC employ emotions and official history to support its claims in the South China Sea? How, if at all, do these discursive strategies secure their position? (Sahakyan, 2024) Do these discursive strategies suggest that the South China Sea dispute crystallizes the Chinese aspiration toward great power status as scholars have claimed (Hsiung, 2015; Zou and Ye, 2020; Goldstein, 2020)?

On the whole, we find that while the Chinese discourse remains the same under all US administrations, the Chinese legal discourse has fluctuated as the dispute has evolved. These narrative shifts can be explained, in part, by the underlying presence of emotionally motivated narratives in the legal discourses (Sahakyan, 2024).

RESEARCH DESIGN AND OPERATIONALISATION OF THE LITERATURE INTO A CODE-BOOK FOR A MIXED-METHOD APPROACH TO CRITICAL DISCOURSE ANALYSIS

Mixed-method approach to critical discourse analysis and dataset construction

The rise of China, Chinese foreign policy and the answer to the question “What does China want?” has become a very topical subject of academic research and pundit discussions. However, one could regret, following the critique by Barry Buzan and George Lawson (2014), that most studies on China suffer from different limitations. First, they are conducted from the perspective of the US (Dutton, 2002), thus neglecting the specificity

of Chinese history and political philosophy (Zhao et al., 2021; Sahakyan, 2023). These studies, often conducted from a neo-realist perspective, often assume that China will have the same development path as the US. Another limitation that is regularly found in publications about China is the absence of use of Chinese primary sources. Such research either rely on quoting previous academic research or only Western sources, thus limiting the conclusions such research offers in order to understand better Chinese foreign policy.

Our article attempts to offer something different by rigorously and systematically analysing all of the Chinese official positions and documents related to the South China Sea issue to offer an understanding to the following questions: (a) what are the Chinese officials' understanding of the issue and what is at stake? and (b) how are Chinese discourses aimed for an international audience constructed and what major ideas do they convey?

To do so, we adopted a rigorous and systematic 'mixed-methods' discourse analysis approach (Klotz & Prakash, 2008; Woda & Meyer, 2016). This methodology is grounded in the belief that it is not only what we say that matters, but also that how we say it matters (Tully, 1988). Importantly, this includes not only the explicit, easily identifiable "reasons" and arguments we usually associate with debates and decision-making, but also the much more 'implicit' strategies of persuasion and rhetorical patterns that can be equally revealing about other, less obvious, considerations about which decision-makers are sometimes only semi- or even sub- consciously aware. Language plays an important role in the formation of perceptions, emotions and identities, which are revealed in discourse through vocabulary choices (Fairclough, 2010).

To ensure the rigour and systematicity of our study of these factors, we constructed a detailed 'coding dictionary' (essentially a series of questions that we posed to every document) that allowed us to systematically search for evidence that would support the various ideas derived from the literature. Once we had developed, piloted, revised and finalized the coding dictionary, we then carefully read each document several times, manually coded it. We then performed a variety of quantitative and qualitative macro-analyses on the totality of the coded questions/answers (Sahakyan, 2024).

It is important to note, then, that our systematic mixed-method discourse analysis is grounded in detailed, manual and qualitative readings of every document and, although software was used to keep track of our coding of each document. Our analysis is not an 'automated' content analysis (i.e. a methodology in which specific words are counted and analysed automatically by a computer program). The fact that we rigorously systematized our qualitative analyses in a way that allows for quantitative macro-analyses (e.g., testing how often, or in relation to what other characteristics, certain arguments/rhetorical strategies are employed) eliminates the problems associated with analyses that are purely qualitative and non-systematic in nature (Halperin & Heath, 2017).

Our dataset is composed of 370 official public documents consisting mostly of transcripts of press conferences held by the Ministry of Foreign Affairs and the Ministry of Defence, as well as speeches made by either ambassadors, ministers, or President Xi Jinping. It also comprises Chinese legal documents produced at the occasion and in response to the development of the PCA sentence on the 16 of July, 2016. As our research is to investigate how Chinese officials communicate to an international audience, we concentrated on the translation in English made by the Chinese government.

For better management of the data, to run macro and micro-analyses, and to offer more nuanced analytical comparisons, the dataset was categorized and studied based on several 'filters'. The first key filter consists of the US presidential terms. A second key filter is the phase of the issue:

(a) *Phase 1* stretches from 4 February 2014 to 28 June 2016, excluding the first question posed to Chinese officials about the sentence. *Phase 1* is used as a neutral comparison point. We will thus be able to see how the issue was seen by Chinese officials, which will help us better measure the impact of the sentence on Chinese perceptions and narratives.

(b) *Phase 2* stretches from 28 June 2016 (included) until 8 September 2016 (the end of the 28th ASEAN summit in Laos during which there is an agreement not to mention the ruling). This phase constitutes a time of important tensions and rigorous hostile Chinese discourses opposing the procedure that led to the ruling and the content thereof.

(c) *Phase 3* stretches from 9 September 2016 to 15 July 2024 (the last entry available when this article was written). This phase will help us identify which narratives are used by Chinese officials to justify their refusal to enforce the sentence.

Operationalising the literature into a codebook

The codebook is organised into four main sections, each divided into a series of subsections and codes that operationalise the literature.

Section I: Understanding and Framing of the Situation

This section aims to identify how Chinese and Russian officials understand the situation, how they perceive their opponents. Furthermore, it seeks to establish the relative frequency of an explicit argument used to justify aggressive action and the decision to challenge the liberal international order. Moreover, we tested the following arguments:

(1) The origins of the issue. In this sub-section, we ask the following questions: Is the situation of the South China Sea caused by Chinese initiatives? Or is it a response to the current international situation and to how the West, especially the US, act in Asia? While the former would indicate China's will to move forward with assertive foreign policies, the latter would indicate that China is ready to challenge the US in its ability to organize and manage the international system as world hegemon. More broadly, this coding subsection relates to debate about Chinese will (or not) to engage in power transition (Friedberg, 2005; Christensen, 2006; Callahan & Barabantseva, 2012; Mearsheimer, 2014; Johnston, 2019; Keohane, 2021).

(2) Importance of status. This subsection aims to investigate how Chinese decision-makers view their country and the US, their status, and roles. There is a large body of literature arguing that status dissatisfaction can account for voluntarist foreign policies (Lebow, 2010; Renshon, 2017; Ward, 2020), especially if ruling elites felt they were not accommodated enough in the existing international system (Roberts & Bano, 2023).

Section II: The importance of emotions

This section aims at investigating what is the impact of emotions in Chinese discourses and how they are used (if so). This section is grounded on the evolution of the literature towards the study of emotions, whether it comes from more “mainstream IR” (Murray, 2018; Lindemann, 2010; McCourt, 2014; Paul et al., 2014; Jervis, 2017; Yahri-Milo, 2018), or from “critical” IR perspectives (Post, 2003; Saurette, 2008; Dyson, 2009; Ahmed, 2014; Grandpierron, 2024). Both approaches have differently posited that emotional commitments and identity-based factors can play crucial roles in foreign policy decisions. In addition to the relative importance of emotions, we tested the following arguments:

(1) Use of Hero–Villain–Victim Narrative. This subsection aims to measure if Chinese officials use storytelling structure and rhetoric to support their communication and create legitimacy for their actions. Following Vladimir Propp’s study of the narrative structure of folktales (1968), Maeva Clément, Thomas Lindemann, and Eric Sangar (2017) argued that many discourses aimed at legitimizing foreign policies follow the same structure. This structure is progressive and is composed of several stages that emphasize that innocent victims are aggressed continuously by a villain. As the audience (international community) remains passive, a hero has to intervene and severely punish the villain. This story line, because of its dramatization, is often used to justify voluntarist policies.

(2) Is the SCS issue included into a global emotional narrative? This subsection aims to measure if Chinese officials incorporate the SCS into a broader and more global situation. For example, it examines whether the discourse includes themes such as sovereignty vs (neo)colonialism, orthodox interpretation of international law vs instrumentalization of international law and order, regional stability versus western imperialism (Grandpierron & Pomès, 2024), economic development versus economic exploitation.

(3) The dichotomy between a strict father model and a nurturing parent model. This was originally defined by George Lakoff (2009) in his attempt to explain why people think in a certain way, and how emotions are integrated into political speeches. The first model is the strict father model, which is based on the concepts of competition, discipline, and punishment. The second model is the nurturant parent model, which is centred around the idea of empathy and the development of a sense of responsibility.

Section III: History

The objective of this coding section is to ascertain the presence of a specific positive memory of past history and status in discourses and its association with a military reaction. Furthermore, we tested the following hypotheses derived from the literature.

(1) The impact of history. This subsection aims to investigate whether historical factors influence the perceptions of the SCS issue, and whether Chinese officials utilise historical narratives to make sense of the situation and design preferred outcomes (Cronon, 1992; Khong, 1992) and if historical narratives are connected to emotions or not (Nussbaum, 2001; Fierke, 2013).

(2) Is history as a power tool? This subsection aims at investigating if Chinese elites tend to instrumentalize history in their discourses (Huters, 2005), thus making it a power

tool and a sphere in which power politics apply. Following this, the coding dictionary also aims at investigating if there is any link between history and the logic of prospect theory (Taliaferro, 2004) and/or with the logic of defensive realism (Walt, 1996; van Evera, 1998).

(3) In what time frame do Chinese officials locate themselves and identify the status quo? This subsection aims to investigate in what temporality Chinese officials root their actions and understanding of the issue. We developed a set of codes to track and identify any historical narratives developed to justify the need to restore ancient and regional hierarchies (Ford, 2015; Zhao, 2015; Phillips, 2021). We also designed codes to investigate how Chinese elites relate the BRI to their specific history and philosophy (Zhao et al., 2021), making the Chinese policy in the SCS the continuation of their history and the perpetuation of the “natural” behaviour of China on the international scene.

Section IV: International Law

The objective of this section is to examine a number of key questions related to the interpretation or use of international law by Chinese officials.

(1) Understanding of international law. This category of codes aims to investigate how Chinese officials understand international law and principles and what kind of ideas they put behind them. More precisely, this section aims at investigating whether Chinese officials accept the western meaning (as universal) of international norms and human rights but oppose the way Western countries apply them; or if they contest their meaning and make the argument they need to be culturally adapted (An-Na'im, 1995; Heilman & Schmidt, 2014; Yan, 2019). Following this, we also measured to what extent China engages into what the literature called “rhetorical adaptation” (Dixon, 2017; Fung, 2019; Foot, 2021).

(2) Is the contestation to be understood as occurring at the regional or global level? We designed codes to engage with the question of whether Chinese officials wish to challenge the foundations of international law (Kwak, 2021; Zhao et al., 2021; Sloss & Dickinson, 2022), or whether they seek to negotiate more favourable accommodation of their interests (Clark, 2014; Paul, 2016).

(3) Is international law objective for a common global good or a tool of power? This series of codes aim to measure to what extent are the following ideas present in Chinese discourses about the SCS: The use by western countries of international law as a disguise for their geopolitical interests (Hurd, 2019; Zhang & Lebow, 2022) and thus is not truly international (Rühlig, 2018; Jorgensen, 2018). In that case, do Chinese officials consider law as a discourse, and because of this, as an instrument of legitimization (Chimni, 2006; Anghie, 2014)?

EMPIRICAL ANALYSIS

As the results were very rich, in this article we concentrated on Chinese political communication related to the SCS. In a separate article, we analysed what were the implication of Chinese understanding of international law for the future of the international order and international liberalism (Pomès & Grandpierron, 2024). The study of Chinese communication is done in two parts. In the first one, we investigate how Chinese officials

understand the situation; and in the second part, we look at the narrative structures used to create a geopolitical specific storytelling.

Investigating Chinese understanding of the situation to unpack the context from which Chinese political communication operates

We started our analysis by looking whether there was any consistency in Chinese discourses or, rather, if Chinese rhetoric was situational, adapted to changes of context and that this has two major consequences. First, it appears that who leads the US *does not matter* despite the important presence of the US in the region. Second, Chinese officials develop a more and more assertive interpretation of the meaning of international norms and procedures throughout their discourses.

*Barack Obama, Donald Trump or Joe Biden?
No real difference after all, instead a political communication
based on regional power distribution*

During their presidencies, Barack Obama, Donald Trump and Joe Biden were confronted with the development of the SCS dispute. They developed policies in response and positioned themselves depending on their leadership and personality style. The literature has long debated the importance of individuals and the key impacts specific decision-makers can have on the international stage (Hermann, 2001; Chiozza & Goemens, 2011; Horowitz, Stam & Ellis, 2016; Jervis, 2017; Yahri-Milo, 2018). Therefore, we were interested in investigating whether Chinese officials expressed a preference for one US president or another; and if so, whether this altered their discursive positions and strategies.

We investigated this question by looking at the quantitative and qualitative variation of criticisms addressed by Chinese officials by using two different codes: *US as a country*, and to *US presidents and their administrations*. What we found is that, overall, Chinese views about the US are, as expected, clearly negative. What was less expected is that these criticisms are largely addressed to the US as a country (20.6%) and less to US officials (11%). We first looked at criticisms directed at the US as a country and found that there was very little difference between those expressed during the different administrations (21.2%) and those during the Trump administration (18.6%); and Biden administration (20%).

From a qualitative reading, we also found little difference between presidents in terms of how Chinese criticisms were constructed. The most prominent aspect of the Chinese negative vision of the US as a country is that the US is defined as a *danger for regional peace and stability*. Under Obama, the US was described as damaging the peace efforts of other countries (meaning China's effort). As such, the Ministry of Foreign Affairs' spokesperson remarked in 2014 that "no one is allowed to make irresponsible remarks".³ Such criticism is very close to that addressed to the US under Trump's presidency: "the US should exercise prudence and stop making wrong remarks so as not to complicate relevant issues or bring

³ Foreign Ministry spokesperson Hong Lei's remarks on allegations that China will soon set up an air defense identification zone over the South China Sea; 4 February 2014.

negative impact on regional peace”.⁴ Under the three presidents, the destabilizing factor in the region is posited as the introduction of a specific US policy. In 2016 this is “the introduction of US ‘rebalance to Asia’ strategy, despite their differences and disputes, countries in the region managed to maintain peace, security and stability of the region”.⁵

Perhaps most surprising was that variations in the frequency of the code *low level of complexity* (Dyson, 2009) are not significant. Given the expressions and rhetorical style adopted by Trump, we would have expected to find the code much more frequently applied to him and his administration. Instead, the US under Obama was reproached as having “a big ambition but a narrow vision”.⁶ These results thus suggest that for Chinese officials, who is president has very little impact on their discursive strategies. While Western officials seem to have changed their rhetoric and expectations about the US following the Trump and Biden elections (Serfaty, 2022), the Chinese seem rather to treat the US from a structural, and even a positivist approach (Lindemann, 2023) and avoid opening the “black box” of the States.

We continued our analysis by looking at the frequency distribution of explicit arguments given by Chinese officials to oppose the US injunction to obey the sentence given by the Permanent Court of Arbitration, finding the same pattern: little variation between the presidencies. Four main arguments were given explicitly by Chinese officials for such opposition: *strategic and military reasons* (11,9% under Obama and Biden; 8,1% under Trump); *great power duties* (7,2 %); *history* (11,5% under Obama and Biden and 4,7% under Trump) and *international law* (23,4% under Obama and Biden and 9,3% under Trump). Given the importance in Donald Trump’s rhetoric of the idea of physical and military strength, we were expecting to find a higher frequency of the code *military and strategic reasons* in Chinese speeches made while Trump was US president. A possible explanation is that Trump, despite his assertive rhetoric and style is closer to the isolationist tradition of American politics; while Obama and Biden are liberals and thus support US power projection and hegemony (Johnston, 2021; Rees, 2022; Serfaty, 2022). and thus, threatens more Chinese interests (Weiss, 2019; Kliem, 2022). An additional explanation could be linked to an attempt of China not to criticise Trump too much as to keep some room to manoeuvre in the trade battle between the two opposing countries. Such a possibility will need to be verified by extending the dataset to speeches dealing with the trade issue.

Following Chinese growing assertive discursive evolution about international law

The second important element of Chinese discourses that fluctuated depending on developments in the SCS dispute was the Chinese legal narrative. Scholars in various domains have noted that China’s legal rhetoric and approach towards law has evolved, essentially found in the transition between Hu Jintao’s presidency (2003–2013) and Xi Jinping’s presidency (2013–), with the result being a more ambitious and assertive approach. Laure Deron argues that this process first started by developing what she calls a *normative will* that consists in

⁴ Foreign Ministry spokesperson Geng Shuang’s regular press conference, 13 February 2017.

⁵ Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s regular press conference, 11 May 2016.

⁶ Foreign Ministry spokesperson Hong Lei’s regular press conference, 3 May 2016.

ceasing to import norms from the West and adopting a posture of norm production at the national level, then subsequently at the international level through a policy of entryism into international organizations to develop a *normative legitimacy* whose objective is to make Chinese norms and interpretations accepted as international standards (Deron, 2021).

Scholars working on Chinese discourses and legal strategies at the UN note the same evolution (Fung, 2019; Foot, 2020). They argue that China is pursuing what Jennifer Dixon (2017) calls “rhetorical adaptation”, a strategy that simultaneously modifies norm content while reducing critiques of obstructionism. From 2000 to 2005, Chinese posture consisted in “norm disregard” (ignoring or rejecting a relevant norm), then it adopted a “norm avoidance” posture until 2009 (arguing that action falls outside norm perimeter). These defensive postures started to be replaced by more offensive postures from 2009 and included “norm interpretation” (tweaking norm definition, limitation, or application) to include, since 2011, “norm signalling” (expressing support for norm practices or suggesting what norm should be applied) (Foot, 2020). Given the strong legal and technical aspects of Chinese discourses (29.1% and 24.5% respectively), we were interested in testing Dixon’s (2017), Fung’s (2019) and Foot’s (2020) arguments in our coding dictionary. Do Chinese discourses about the South China Sea follow the same pattern of norm evolution? Our analysis shows that there is a relatively important rhetorical adaptation (15,7%) in response to the contextual developments on the issue.

At *Phase 1*, Chinese discourses are equally structured around norm interpretation (13,8%) and norm signalling (14,9%). Overall, we found that, at this phase of the issue, Chinese rhetorical adaptation was mostly used offensively to either avoid international support for the legal procedure engaged by the Philippines and to contest the legality of doing so.⁷ Norm interpretation is used to show that the key problem in the SCS is the US Freedom of Navigation Operations (FONOP), because such operations create a confusion with the legal concept of freedom of navigation⁸ as argued in the literature (Zhou & Ye, 2020). Norm signalling is conjointly used and is based on the idea that only China correctly interprets international law and what is correct behaviour (this idea is measured with the code *ruling over objectified others/children*; found in 19.3% of cases) because other countries are inexperienced, like children, and they thus need an “adult country” to learn good practices: “this a proper practice of exercising the rights” is a phrase often found in Chinese discourses.⁹ Norm signalling is also used to target key US allies in the region in an attempt to isolate them. Japan is often targeted by such rhetoric to which a historical component is added as to create negative emotions around Japanese actions: “Japan should reflect upon rather than forget what it has done during the aggression act (...) and make effort to promote regional peace and stability instead of sowing discord.”¹⁰

⁷ A representative example can be found in Foreign Ministry spokesperson Hong Lei’s regular press conference, 16 February 2016.

⁸ A representative example can be found in Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s regular press conference, 1 February 2016.

⁹ See for example, Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s remarks on the US statement about issues relating to the arbitration unilaterally initiated by the Philippines, 24 July 2015.

¹⁰ See Foreign Ministry spokesperson Hong Lei’s regular press conference, 19 January 2016.

At *Phase 2*, rhetorical adaptation changes because norm interpretation and norm signalling continue but at a lesser frequency (11.8% and 5.9%) and norm disregard begins to appear (5.9%). Qualitatively speaking, norm signalling¹¹ and norm interpretation¹² do not differ from *Phase 1*. As *Phase 2* is when the Court made its ruling public, it is not surprising to see the appearance of norm disregard. What was surprising was that the idea was not very frequently identified (5.9%). Qualitatively, Chinese officials build on a regional historical narrative to reject the ruling, holding that it is null and void for two main reasons: (1) the Court is not located in Asia and there are no Asian judges forming a part of it, and therefore, the ruling goes against the interests and history of Asia;¹³ and (2) because the PCA is not part of the UN system.¹⁴ This argument shows that China has a restrictive understanding of what is part of the international system and what is not. It also shows that the Chinese are opposed to Western judicial systems/norms. In Ancient times Confucianism was against any written law because the Son of Heaven was there to ensure peace and stability and to deter people from solving the issue themselves (Ford, 2015). Nowadays, Chinese discourses implicitly attempt to take China out of the international judicial system and offer an alternative way of solving disputes: not by institutions, but by bilateral discussions - just like in Confucian times - with a recent acceptance (at *Phase 3*) of ASEAN as a legitimate platform for such discussions (Langer, 2018).

At *Phase 3*, norm disregard is no longer found. This was expected as *Phase 3* comes after the Philippines publicly stated they would not follow the ruling, and there is therefore no reason for China to continue to contest the ruling. Norm interpretation and norm signalling continue to be present and their frequency increases compared to *Phase 2* (14% and 6.8%). The idea that other countries should be guided by an adult country is also found again here (10.8%). Qualitatively, Chinese discourses are structured around the same strategy as at *Phase 1*: norm interpretation is used to contest the US understanding of the SCS issue and of international norms through a resurgence of the dispute about the meaning of freedom of navigation,¹⁵ while norm signalling is used to indicate what the correct rules to use are.¹⁶ The overall aim of the Chinese rhetorical adaptation at *Phase 3* is to create the basis for a narrative that attacks the legitimacy of the US international system. As this

¹¹ A representative example of norm signaling can be found in Foreign Ministry spokesperson Lu Kang's regular press conference, 15 July 2015.

¹² A representative example of norm interpretation can be found in the Position paper of the government of the People's Republic of China on the matter of jurisdiction in the South China Sea Arbitration initiated by the Republic of the Philippines, 7 December 2014.

¹³ Vice Foreign minister Liu Zhenmin, press conference on the White paper titled China adheres to the position of settling through negotiation the relevant disputes between China and the Philippines in the South China Sea, 13 July 2016.

¹⁴ A representative example can be found in the Foreign Ministry spokesperson Lu Kang's remarks on statement by the spokesperson of the US State Department on South China Sea arbitration ruling, 13 July 2016.

¹⁵ A representative example can be found in Ambassador to the UK Liu Xiaoming's article in the Guardian, 28 July 2018.

¹⁶ A representative example can be found in the Second meeting report of China-Philippines bilateral consultation mechanism on the South China Sea, 13 February 2018.

system is ‘rigged’¹⁷ – the proof being that the US cheats about the definition of freedom of navigation – there is need for another system that understands regional political and historical contexts. Such a narrative will be investigated in the next section.

A discursive strategy to “alter-cast” the US into a villain: using history in the battle for legitimacy

This second section looks at how Chinese officials create specific narratives to justify the need to expel the US from Asia, articulating emotions, storytelling rhetoric and history.

An emotional hero-villain-victim narrative to legitimise the need to expel the US from Asia

This section draws heavily on the works of George Lakoff about how our political worldviews are structured around two implicit sets of metaphors: the “strict father type” and the “nurturant parent type.” Lakoff originally defined this dichotomy in his attempt to explain why people think in certain ways, how we persuade each other politically, and how emotions and metaphors are integrated into political speeches. Lakoff’s position concentrated on American political life, from which he derived the two models (Lakoff, 2009). The core of the strict father mindset concerns beliefs that individuals need to follow strict rules, cultivate self-discipline, and maintain a profound respect for authority. It is associated with a strong moral dimension which views morally ‘deviant’ behaviours as having to be severely punished. In contrast, the nurturant parent mindset emphasizes the need for supporting and protecting others, nurturing them toward maturity or moral behaviours, and showing empathy.

Our quantitative analysis of Chinese discourses reveals that emotions occupy an important place. We found markers of emotions (broadly understood) in at least 19.5% of cases. More specifically, we identified markers of a *feeling of humiliation* in 9.1% of cases, which were connected to narrative structures recalling what George Lakoff terms the “strict father metaphor” (Lakoff, 2009), itself present in 28.8% of cases (*Phase 1*: 37%, *Phase 2*: 35.3%, *Phase 3*: 17.6%). These overall results are consistent with the recent turn taken by the international law literature that argues that behind the surface of law-based discourses, ‘sentimental’ motivations must be sought (Popovski, 2016; Pomès & Coicaud, 2021).

How do these ideas operate qualitatively? The first element we found is a dialectic surrounding maturity. Since other countries, mostly the US and the Philippines, cannot behave like China does, they therefore need to receive orders from China and to behave accordingly in order to allow them to be(come) civilized. In this manner, Chinese discourses have taken a more authoritarian turn: sentences become constructed around action verbs in their negative forms (“don’t,” “stop,” etc.), the use of the present participle tense to which indicators of immediate actions (e.g.: “now,” “urge,” etc.) are added. Very often the action verbs selected have a symbolic meaning linking US and the Philippines’ actions to

¹⁷ A representative example can be found in the Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s regular press conference, 10 January 2017.

the idea of immaturity: instead of taking the issue seriously, they are described as playing (military) “games” and behaving like teenagers. A representative example of such discursive constructions can be found in the press conference of 26 April 2016 aimed at the US military: “stop playing up the issue of the South China Sea, stop hyping up tensions and stop showing off military might in the South China Sea.”¹⁸ If such immature behaviours continue, then “the Chinese side will definitely react”¹⁹ and “take firm actions in response”²⁰ so as to punish the aggressor.

The idea of punishment is strongly linked to a broader reflection about status (despite very few explicit mentions of China being a great power – 4,9%) and what it means to be a great power. According to the literature, one of the key criteria of great power status is the ability to punish contraventions to the international order (Nolan, 2006; Brook, 2019; Grydehoj & Su, 2022). By doing so, Chinese communication aims at creating doubts in the legitimacy of the US to be a universal policeman of the world (Chen, 2018). To reinforce this casting of the US, the strict father narrative was used in connection with another narrative developed around depictions of a hero, a villain, and a victim (51,4%). The combination of these two narratives is used in discourses by Chinese officials to legitimize their will to expel the US from the management of issues in the Asia-Pacific region.

How is this narrative constructed and organized in the context of Chinese narratives about the SCS? At *Phase 1* victims and villains are clearly identified, increasing at *Phase 2* because of the villains’ continued actions, and finally, at *Phase 3*, the villain and victim frequencies decrease while the frequency of heroic narrative increases because of the actions of the hero (China). Based on the qualitative analysis of these discourse, we identified the following actors who are placed into these various roles. At *Phase 1*, three victims are clearly identified: China (14.9%), international law (13.8%) and regional cooperation (13.3%). These victims are attacked by two evil enemies: US allies (34.3%) - the Philippines and Japan - and by the US (20.4%). In this aspect, the narrative is simple: by their actions the US, Japan, and the Philippines victimize both China and its rights but also international law (because the procedure used by the Philippines is illegal in their eyes), which in turn creates distrust at the regional level, thus undermining cooperation.

However, a hero is rarely mentioned at this phase in Chinese discourses (China in 6.1% and the Chinese military in 3.3%). What is surprising is that each time these heroes appear, they are not directly linked to the SCS issue but rather to a more global issue that China can address because of the SCS. For example, Chinese efforts to participate in global development are praised because “in addition to building necessary defense facilities on the Nansha . . . China is building civilian facilities to provide public goods to the international community.”²¹ The Chinese South China Sea enables China to conduct “missions off the Somali coasts. So far, we have dispatched 22 fleets to escort 6,000 Chinese and foreign ships passing through these waters.”²² Therefore, it would be damaging to the world if China lost control over the SCS.

¹⁸ Foreign Ministry spokesperson Hua Chunying’s regular press conference, 26 April 2016.

¹⁹ Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s regular press conference, 14 July 2016.

²⁰ Foreign Ministry spokesperson Hua Chunying’s regular press conference, 16 March 2017.

²¹ Foreign Ministry spokesperson Hong Lei’s regular press conference 09 March 2016.

²² Ibid.

At *Phase 2* and *Phase 3*, there is no major difference except in terms of frequency (decreasing from *Phase 2* to *3*, except for the code *hero*, for which there is an increase). This is consistent with the fact that Chinese rhetoric depends on the evolution of the issue: the villain (Philippines) stopped its actions, therefore a de-dramatization occurs which is closely associated with the Chinese self-description as a hero.

China is the hero not just because its actions in the SCS are for “harmony” and the good of the international community, but also because China claims to have an orthodox understanding and practice of international law. Chinese officials claim to be strictly respecting international law and not increasing tensions despite being victimized by other countries.²³ With this argument, Chinese officials indicate that while many countries (especially the US) would have reacted violently, China, on the contrary, behaves in a peaceful and civilized way (Coicaud, 2016).²⁴ To support this narrative (being the heroes of the story), Chinese officials develop another narrative, to strengthen their legitimacy and diminish that of the US, based on the principles of role theory, especially of alter-casting (McCourt, 2014) to criticize the US (13.3%). The US is not just the villain in the SCS, but it is a world villain because it manipulates the content of international law to sustain its hegemonic geopolitics.²⁵

The fact that the US and Western countries can accommodate international law to their interest, but that China is not allowed, is seen as deeply humiliating: “so why can’t China exercise its lawful right?”²⁶ The Chinese build on this feeling of humiliation to argue that international law, and more broadly, the Occidental order needs to be decolonized and that China is a legitimate actor to offer an alternative (Heritage & Lee, 2020). What hides behind the Chinese alternative of international order is an idea of revenge against the West, which deprived it of its rights by imposing compliance with international law and forced it to behave according to rules China did not participate in creating (Lowenheim & Heimann, 2008; Anghie, 2014; Coicaud, 2016; Yan, 2019).

*Historical continuity or when regional history is used in support
of political communication*

If the Chinese legal discourse in this dispute rests on a legal pillar, it is also supported by an important second pillar that is extralegal. The legal pillar, apparently based on positivist law, appears to only be a rhetorical ‘dress up’ overlaying arguments based on history, in particular the period of humiliation experienced from the middle of the 19th century (Ford, 2015; Zarakol, 2022). While under international law a state claiming sovereignty, whether over land or sea, must prove territorial title, the PRC holds that only history grants

²³ Foreign Ministry spokesperson Hua Chunying’s remarks on the conclusion of the hearing on issues relating to jurisdiction and admissibility by South China Sea arbitral tribunal established at the request of the Philippines, 14 July 2015.

²⁴ Ambassador to Belgium Qu Xing’s press conference, 15 April 2015.

²⁵ A representative example can be found in Foreign Ministry spokesperson Hua Chunying’s regular press conference, 29 April 2016.

²⁶ *Chargé d’affaires* Sun Xianggang’s press conference, Chinese embassy in the Philippines, 1 April 2014.

rights, not the artificial construct of international law: “China’s sovereignty and relevant rights over the South China Sea have been formed over a long history”.²⁷ Such language raises the question of what legal role historical factors play.

History occupies a relatively significant place in Chinese discourses (22%) and resorting to it serves many objectives. The first is to provide China with a justification for its action in the SCS, by arguing that Chinese actions are not new but are simply the continuation of ancient practices (10.1% overall, rising to 26.5% at *Phase 2*) (Buszynski, 2017). From this, Chinese officials use the historical continuity of their actions as a political tool to contest international law and organization. This is revealed by the opposition between historical titles (0.5% of cases) and historical rights (12.5% overall and 41.2% at *Phase 2*; compared to just 2.9% at *Phase 3*).

China’s strategy aims to merge historical legitimacy with legal legitimacy. To achieve such a fusion, its legal discourse uses the principles set out in international jurisprudence on land and maritime territorial disputes, focusing on the concept of historical rights. In its claims, the PRC thus uses the concepts of historical rights and historical titles without distinction and without defining them (Fry & Loja, 2014). Yet, these two concepts must be distinguished. The term “historical rights” is general in nature and may describe all rights that a State may possess and that would not normally follow from the general rules of international law, in the absence of specific historical circumstances (Blum, 1965). For their part, historical titles refer to historical sovereignty over the land and sea spaces claimed.²⁸ It is around this second theory that the Chinese reasoning is articulated.

For this purpose, Chinese discourses often recall the expeditions of the fifteenth-century Ming admiral Zheng He to establish that China was present in the entire region since the Han Dynasty (Shen, 2002; deLisle, 2012); and, that its current actions are “simply” the continuation of ancient practices (Zarakol, 2022). Such ancient practices being, in Chinese discourses based on better and more moral principles than US regional hegemony. Indeed, Chinese officials argue (29,3%) that their ancient (and therefore, current) practices in the SCS are based on a political philosophy in which civilizations are treated equally in their plurality and differences (Cunningham-Cross & Callahan, 2011).

However, Chinese officials are aware that the argument of “historical rights” is fragile in the face of positive law. That is why, they argue that this expression should not be understood in a legal sense, but rather as underlining the preponderance of historical factors in the evaluation of the distribution of sovereignty in the SCS (Dupuy & Dupuy, 2013). This is illustrated by the various semantic constructions used: “historical facts”, “historic rights” (and not “historical”), “historical practices”, “historical evidence” and “historical truth”.²⁹ By resorting to a reinterpretation of the past to demonstrate the existence of its present-day rights, the PRC is instrumentalizing history in the service of a power-based

²⁷ Foreign Ministry spokesperson Lu Kang’s remarks on USS Lassen’s entry into waters near relevant islands and reefs of China’s Nansha islands, 27 October 2015.

²⁸ *In the matter of the South China Sea arbitration*, 2016, p. 96 par. 225

²⁹ The idea behind historical rights is to argue that the source of sovereignty is found in history. This interpretation is confirmed by the use of the expression ‘historical rights’ in preference to ‘historic rights’. “Historic means ‘of great historical importance or fame,’ whereas historical simply means ‘of, belonging to, or pertaining to history’” (Dupuy & Dupuy, 2013, p. 140).

policy. This practice is reinforced by Chinese legal scholars' actions, who select only favourable sources, ignoring contradictory sources, such as the fact that the region is marked by perpetual contestation of China's positions by all bordering states (Hayton, 2017). This point is particularly relevant because it reveals the weakness of the doctrine of "historical rights" which derives a right from the interpretation of history proposed by the different protagonists (Nguyen, 2018).

The systematic reliance on history rather than law shows China's distrust of the PCA's interpretation and application of law. Part of this stems from the desire not to relive the century of humiliation, which was a period of damage to China's honour and self-confidence. This state of mind motivates the systematic recourse to history in its legal discourse, as if it were a matter of both avoiding new humiliations and denouncing those of the past. The denunciation of past humiliations is made when historical analogies are used (11.3%) to explain situations and to explain the probable sources of threats to China's interests and sovereignty (8.7% overall; 23.5% in *Phase 2*). These threats are identified based on different countries' behaviour in the past. For example, the West is considered untrustworthy because of the "century of humiliation," and Japan is described as a major threat because of what it did during World War 2: "We hope that Japan can learn from history, stick to the path of peaceful development, and act prudently in military and security policy."³⁰

CONCLUSION

The South China Sea as a location of crystallization of Sino-American rivalries is a well-studied theme. This article proposed to understand these rivalries from the viewpoint of official Chinese discourses and their construction of the dispute. The systematic mixed-method discourse analysis of documents related to the dispute suggests that Chinese discourses are based on a discursive framework built on both strong emotional narratives and a dual use of "hero-villain-victim" and "strict father" narratives and metaphors used to expel the US from Asia. These narratives also interact with a specific mobilization of history that is conceived as an instrument of political legitimacy. While the Chinese discourse remains the same regardless of the US administration, the Chinese legal discourse has fluctuated as the dispute evolved. These narrative shifts reflect the underlying presence of emotional motivations in their legal discourses and reveal narratives aiming to expel the United States from managing Asia-Pacific affairs. This article demonstrates the benefit of a more systematic study of the connections and interactions between emotions, conceptions of power and rights, and history (i.e., its politicized interpretation and usage) as they converge within political discourse.

³⁰ Foreign Ministry spokesperson Hong Lei's regular press conference, 20 March 2016.

Матје Гранпјерон¹
Ерик Поме²
Католички универзитет у Вандеји
Вандеја (Француска)

ИЗРАЖАВАЊЕ НЕЗАДОВОЉСТВА ЗБОГ МЕЂУНАРОДНИХ НОРМИ: ПРЕДСТАВЉАЊЕ КИНЕСКЕ МЕЂУНАРОДНЕ ДИСКУРЗИВНЕ СТРАТЕГИЈЕ ЗА СУПРОТСТАВЉАЊЕ САД У ЈУЖНОМ КИНЕСКОМ МОРУ

(Превод *In Extenso*)

Сажетак: У раду се ова питања истражују из перспективе званичног кинеског дискурса у вези са спором у Јужном кинеском мору. Полазећи од кључне претпоставке да за разумевање начина на који кинески званичници посматрају међународни поредак није важно *оно што* они кажу већ *како* то кажу, овај рад примењује комбиновани методолошки приступ у критичкој анализи дискурса да би се објаснила имплицитна значења званичних кинеских наратива. Квантитативна анализа званичних говора открива да су важне емоције (понижење, бес и надмоћност), као и политичка употреба историје да би се створили наративи чији је циљ легитимизација жеље Кине да удаљи Сједињене Америчке Државе из управљања азијско-пацифичким питањима. Иако је кинески дискурс непромењен током свих администрација у САД, овај рад ће такође показати да се правни дискурс мења у складу са развојем спора. Ови налази омогућавају боље схватање кинеске политичке комуникације о међународном праву и о садашњем међународном поретку.

Кључне речи: ривалитет Кине и САД, Јужно кинеско море, комбиновани метод анализе дискурса, емоције, правни дискурси, историја, комуникација

УВОД

Успон Кине и будућност кинеско-америчких односа су популарне истраживачке теме о којима је написана богата литература. Најчешћа питања која се постављају изражавају забринутост због тога да ли ће успон Кине бити мирољубив или су Кина и САД „предодређене за рат“ (Allison, 2017), а поготово од 2014. године поставља се

¹ m-grandpierron@ices.fr; <https://orcid.org/0000-0002-2465-2455>

² epomes@ices.fr; <https://orcid.org/0000-0002-0276-6208>

и питање да ли Кина намерава да се прилагоди или да суштински промени природу постојећег међународног поретка (Sahakyan, 2024).

У овом раду се предлаже истраживање ових питања из перспективе кинеске политичке комуникације у вези са Јужним кинеским морем путем систематичне анализе њених званичних дискурса. Овај рад не говори о самом спору (Raine & Le Mièrre, 2013; Boon, 2014; Cheng, 2016; Fels & Vu, 2016; Houldong & Hong, 2018) нити о последицама које тај спор има за будућност међународног права (Ku, 2016; Lorja, 2018; Hwang & Frettingham, 2021). Уместо тога, рад говори о проучавању начина на који Кина схвата ситуацију и како гради своје наративе о којима обавештава међународну јавност.

Полазећи од кључне претпоставке да оно што је важније за разумевање начина на који Кина посматра међународни поредак није *оно што* Кина каже, већ *како* то каже (нпр., употребљени наративи, емоције и аналогije итд.), овај рад примењује комбиноване методе у приступу критичкој анализи дискурса да би показао имплицитна значења званичних кинеских наратива и ставова о међународном праву. Да би се гарантовала доследност и поузданост анализе отприлике 370 званичних дискурса и избегле предрасуде у тумачењу, овакав комбиновани методолошки приступ изграђен у овом раду подржан је употребом софтвера QDA Miner (Sahakyan, 2024).

Рад ће истраживати како Кина гради политичку комуникацију ради стварања легитимитета свог става према међународној заједници, не само да би се успротивила пресуди коју је донео Стални арбитражни суд (Permanent Court of Arbitration) 12. јула 2016, већ и да би створила наратив, који подржава покушаје да делегитимише деловање САД у Азији, и протерала САД из овог региона, тиме крчећи пут за свој регионални међународни поредак.

Проучавањем званичних кинеских дискурса, овај рад нуди различите аналитичке перспективе у одговору на низ основних истраживачких питања: Како и да ли уопште Народна Република Кина користи емоције и званичну историју да би подржала своје претензије у Јужном кинеском мору? Како и да ли уопште ове дискурзивне стратегије обезбеђују позицију Кине? Да ли ове дискурзивне стратегије указују на то да спор у вези са Јужним кинеским морем кристалише тежњу Кине да добије статус велике силе, као што то тврде научници (Hsiung, 2015; Zou and Ye, 2020; Goldstein, 2020)?

У целини, утврдили смо да иако кинески дискурс остаје исти за време свих администрација САД, кинески правни дискурс варира у зависности од развоја спора. Ове промене могу се једним делом објаснити суштинским присуством емотивно мотивисаних наратива у правним дискурсима (Sahakyan, 2024).

ЗАМИСАО ИСТРАЖИВАЊА И ОПЕРАЦИОНАЛИЗАЦИЈА ЛИТЕРАТУРЕ У ОКВИРУ РЕЧНИКА КОДИРАЊА РАДИ КОМБИНОВАНОГ МЕТОДОЛОШКОГ ПРИСТУПА КРИТИЧКОЈ АНАЛИЗИ ДИСКУРСА

Комбиновани методолошки приступ критичкој анализи дискурса и прављење скупа података

Успон Кине, њена иностранна политика и одговор на питање „Шта Кина хоће?” постали су главни предмет академских истраживања и експертских расправа. Међутим, након критике Барија Бузана и Џорџа Лосона (Buzan & Lawson, 2014), остаје жаљење због тога што већина студија о Кини пати од различитих ограничења. Прво, оне су спроведене из перспективе САД (Dutton, 2002), занемарујући специфичност кинеске историје и политичке филозофије (Zhao et al., 2021; Sahakyan, 2023). Ове студије, често из неореалистичке перспективе, обично претпостављају да ће Кина имати исти развојни пут као САД. Друго ограничење на које редовно наилазимо у литератури о Кини јесте изостанак коришћења примарних кинеских извора. Ове студије се ослањају на цитирање претходних академских истраживања или само на изворе са Запада, чиме се онемогућава закључивање и боље разумевање иностране политике Кине.

У нашем раду покушавамо да понудимо нешто другачије тако што ригорозно и систематично анализирамо све кинеске званичне публикације и документа у вези са питањем Јужног кинеског мора како би се омогућило разумевање следећих питања: (а) Како кинески званичници гледају на ово питање и какви су улози?; (б) Како се граде кинески дискурси намењени међународној јавности и које су главне идеје које они преносе?

Због тога смо заузели строг и систематичан комбиновани методолошки приступ у анализи дискурса (Klotz & Prakash, 2008; Wodak & Meyer, 2016). Ова методологија заснована је на уверењу да није битно само оно што кажемо, већ и како то кажемо (Tully, 1988). Важно је то што су овде укључени како експлицитни, лако препознатљиви „разлози“ и аргументи које обично повезујемо са дебатама и доношењем одлука, тако и много „имплицитније“ стратегије убеђивања и реторички обрасци који лако могу открити друга, мање очигледна разматрања са којима су доносиоци одлука понекад само делимично или подсвесно упознати. Језик има значајну улогу у формирању перцепција, емоција и идентитета, који се откривају у дискурсу на основу избора речника (Fairclough, 2010).

Да бисмо обезбедили ригорозност и систематичност студије ових фактора, саставили смо детаљан „речник кодирања“ (заправо низ питања постављених у вези са сваким документом) који нам је омогућио да систематично тражимо доказе у прилог разним идејама проистеклим из литературе (Sahakyan, 2024). Када смо развили, тестирали, ревидирали и направили коначну верзију речника кодирања, пажљиво смо прочитали сваки документ неколико пута и ручно га кодирали. Затим смо обавили низ квантитативних и квалитативних макроанализа о укупности кодираних питања/одговора.

Важно је напоменути да је наша систематична комбинована методолошка анализа дискурса заснована на детаљном, истрајном и квалитативном читању сваког документа иако је софтвер коришћен за праћење нашег кодирања сваког документа. Наша анализа није „аутоматизована“ анализа садржаја (тј. методологија у којој рачунарски програм броји одређене речи и аутоматски их анализира). Ригорозним систематизовањем квалитативне анализе, на начин који омогућава макроанализе (нпр. проверу колико се често или у односу на које друге карактеристике примењују извесни аргументи/теоријске стратегије), елиминисали смо проблеме повезане са анализама које су чисто квалитативне и несистематичне природе (Halperin & Heath, 2017).

Наш скуп података састоји се од 370 званично објављених докумената, претежно звучних записа са конференција за штампу које су одржали Министарство иностраних послова и Министарство одбране, као и говора које су одржали амбасадори, министри или председник Си Ђинпинг. Подаци такође обухватају кинеску правну документацију састављену као одговор на пресуду Сталног арбитражног суда, 16. јула 2016. године. Пошто је циљ нашег истраживања да испитамо како су кинески званичници комуницирали са међународном јавношћу, усредсредили смо се на превод на енглески језик који је организовала кинеска влада.

Ради бољег управљања подацима, а у циљу макро и микроанализа, као и давања нијансираних аналитичких поређења, скуп података је категоризован и проучаван на основу неколико „филтера“. Први главни филтер састоји се од председничких мандата у САД. Други главни филтер представља фазу у којој се налази ово питање:

(а) *Прва фаза* обухвата период од 4. фебруара 2014. до 28. јуна 2016, не рачунајући прво питање постављено кинеским званичницима у вези са поменутом пресудом. *Прва фаза* користи се као неутрална тачка поређења. Тако ћемо моћи да видимо како ово питање посматрају кинески званичници, што ће нам помоћи да боље измеримо утицај пресуде на кинеске перцепције и наративе.

(б) *Друга фаза* обухвата период од 28. јуна 2016. до 8. септембра 2016. године (завршетак 28. самита Асоцијације нација југоисточне Азије у Лаосу, током којег је постигнут договор да се поменута пресуда не помиње). Ова фаза представља време значајних тензија и ригорозних и непријатељских кинеских дискурса против поступка који је довео до изрицања пресуде и њеног садржаја.

(в) *Трећа фаза* трајала је од 9. септембра 2016. до 15. јула 2024. године (последњи доступни запис у тренутку када је написан овај рад). Ова фаза помоћи ће у препознавању наратива које кинески званичници користе као оправдање свог одбијања да изврше поменути пресуду.

Операционализација литературе у виду кодиране књиге

Кодирана књига подељена је на четири главна дела од којих је сваки даље подељен на низ одељака и кодова за операционализацију литературе.

Први гео: Разумевање и дефинисање ситуације

Овај део има за циљ препознавање начина на који кинески и руски званичници схватају ситуацију и како гледају на своје противнике. Осим тога, циљ је и успостављање релативне учесталости експлицитног аргумента који се користи за оправдање агресивног деловања и одлуке да се доведе у питање либерални међународни поредак. Исто тако, проверили смо следеће аргументе:

(1) Порекло проблема. У овом пододељку постављамо следећа питања: Да ли је ситуација у Јужном кинеском мору изазвана на кинеску иницијативу? Или да ли је она одговор на тренутну међународну ситуацију и на начин како Запад, а поготово САД, поступају у Азији? Иако прво питање указује на жељу Кине да настави са асертивном спољном политиком, друго питање указује на спремност Кине да изазове способност САД за организовање и управљање међународним системом као светски хегемон. У ширем смислу, овај пододељак се односи на расправу о томе да ли ће Кина учествовати у транзицији моћи или неће учествовати (Friedberg, 2005; Christensen, 2006; Callahan & Barabantseva, 2012; Mearsheimer, 2014; Johnston, 2019; Keohane, 2021).

(2) Значај статуса. Овај пододељак има за циљ да истражи како кинески доносиоци одлука посматрају своју земљу и САД, њихов статус и улоге. Постоји обимна литература која тврди да се њихово незадовољство статусом може објаснити волунтаристичком спољном политиком (Lebow, 2010; Renshon, 2017; Ward, 2020), нарочито уколико владајуће елите буду сматрале да немају довољно добар положај у постојећем међународном систему (Roberts & Bano, 2023).

Други гео: Значај емоција

Овај пододељак има за циљ да истражи утицај емоција у кинеским дискурсима и начин на који се они користе (уколико се користе). Овај део рада заснован је на усмеравању литературе ка истраживању емоција, без обзира на то да ли се оне односе на тзв. мејнстрим међународне односе (Murray, 2018; Lindemann, 2010; McCourt, 2014; Paul et al., 2014; Jervis, 2017; Yahri-Milo, 2018) или из перспективе „критичних“ међународних односа (Post, 2003; Saurette, 2008; Dyson, 2009; Ahmed, 2014; Grandpierron, 2024). Оба приступа имају другачије тврдње о томе да емоционална посвећеност и фактори засновани на идентитету могу имати пресудну улогу у спољнополитичким одлукама. Поред релативног значаја емоција, испитали смо и следеће аргументе:

(1) Употреба наратива херој–зликовац–жртва. Овај пододељак има за циљ да измери да ли кинески званичници користе приповедачку структуру и реторику како би подржали своју комуникацију и створили легитимитет за своје поступке. На основу студије Владимира Пропа о наративној структури народних прича (Propp, 1968), Мева Клемон, Томас Линдеман и Ерик Сангар (Clément, Lindemann & Sangar, 2017) тврде да многи дискурси усмерени ка легитимизацији спољних политика прате исту структуру. Та структура је прогресивна и састоји се од неколико фаза које наглашавају да су недужне жртве стално на мети напада зликовца. Пошто је јавност (међународна заједница) и даље пасивна, херој мора да се умеша и да строго казни зликовца. Оваква прича се, због своје драматизације, често користи као оправдање за волунтаристичке политике.

(2) Да ли је питање Јужног кинеског мора укључено у глобални емоционални наратив? Овај пододељак има за циљ да сагледа да ли кинески званичници ово питање укључују у ширу и глобалнију ситуацију. На пример, испитује се да ли дискурс укључује теме као што су суверенитет насупротив (нео)колонијализму, ортодоксно тумачење међународног права насупротив инструментализацији међународног права и поретка, регионална стабилност насупротив западњачком империјализму (Grandpierron & Romès, 2024), економски развој насупротив економској експлоатацији.

(3) Дихотомија између модела строгог оца и модела заштитничког родитеља. Ово је првобитно дефинисао Џорџ Лакоф (Lakoff, 2009) у покушају да објасни зашто људи мисле на одређени начин и како се емоције интегришу у политичке говоре. Први модел односи се на строгог оца, а заснован је на појмовима конкуренције, дисциплине и казне. Други модел односи се на заштитничког родитеља и заснован је на идеји емпатије и развоја осећаја одговорности.

Трећи гео: Историја

Циљ овог кодираног дела рада јесте да се утврди присуство специфичног позитивног сећања на историју и статус из прошлости у дискурсима и његову повезаност са војном реакцијом. Осим тога, испитали смо следеће претпоставке проистекле из литературе.

(1) Утицај историје. Овај пододељак има за циљ да истражи да ли историјски фактори утичу на перцепције о питању Јужног кинеског мора и да ли кинески званичници користе историјске наративе да би схватили ситуацију и предвидели преферентне исходе (Cronon, 1992; Khong, 1992) и да ли су историјски наративи повезани са емоцијама или нису повезани (Nussbaum, 2001; Fierke, 2013).

(2) Да ли је историја инструмент моћи? Овај пододељак има за циљ да истражи да ли кинеске елите теже да инструментализују историју у својим дискурсима (Huters, 2005), правећи од ње инструмент моћи и сферу у којој се примењује политика моћи. На основу овога, кодирани речник такође има за циљ да истражи постоји ли било каква повезаност између историје и логике теорије перспективе (Taliaferro, 2004) односно логике дефанзивног реализма (Walt, 1996; Van Evera, 1998).

(3) У којем временском оквиру кинески званичници лоцирају сами себе и утврђују *сџаиџус кво*? Овај пододељак има за циљ да истражи у којем временском периоду кинески званичници заснивају своје деловање и разумевање овог питања. Направили смо низ кодова како бисмо пратили и препознали сваки историјски наратив развијен као оправдање потребе за поновним успостављањем древних и регионалних хијерархија (Ford, 2015; Zhao, 2015; Phillips, 2021). Такође смо утврдили кодове за истраживање начина на који кинеске елите виде иницијативу „Појас и пут“ у односу на њихову специфичну историју и филозофију (Zhao et al., 2021), због чега је кинеска политика у Јужном кинеском мору наставак њихове историје и понављање „природног“ понашања Кине на међународној сцени.

Четврти гео: Међународно право

Циљ овог дела рада јесте да се истражи низ кључних питања повезаних са начином на који кинески званичници тумаче или примењују међународно право.

(1) Разумевање међународног права. Ова категорија кодова има за циљ да истражи начин на који кинески званичници разумеју међународно право и начела, и какве идеје подразумевају под њима. Прецизније говорећи, овај одељак има за циљ да истражи да ли кинески званичници прихватају западњачко значење (као универзално) међународних норми и људских права, али се противе начину на који их земље Запада примењују, или да ли они оспоравају значење ових појмова и тврде да их је неопходно културолошки прилагодити (An-Na'im, 1995; Heilman & Schmidt, 2014; Yan, 2019). У складу са тим, такође смо сагледали у којој мери се Кина бави оним што се у литератури зове „реторичко прилагођавање“ (Dixon, 2017; Fung, 2019; Foot, 2021).

(2) Да ли се тако оспоравање треба сагледати на регионалном или на глобалном нивоу? Направили смо кодове како бисмо нашли одговор на питање да ли кинески званичници желе да доведу у питање темеље међународног права (Kwak, 2021; Zhao et al., 2021; Sloss & Dickinson, 2022) или покушавају да преговарају о повољнијем испуњавању својих интереса (Clark, 2014; Paul, 2016).

(3) Да ли је међународно право циљ заједничке глобалне добробити или инструмент моћи? Овај низ кодова има за циљ да истражи у којој мери су следеће идеје присутне у кинеским дискурсима о Јужном кинеском мору: примена међународног права у земљама Запада као њихова маска за геополитичке интересе (Hurd, 2019; Zhang & Lebow, 2022), те, самим тим, није истински међународна (Rühlig, 2018; Jorgensen, 2018). У том случају, да ли кинески званичници сматрају да је право дискурс и, због тога, инструмент легитимизације (Chimni, 2006; Anghie, 2014)?

ЕМПИРИЈСКА АНАЛИЗА

С обзиром на веома богате резултате, у овом раду смо се усредсредили на кинеску политичку комуникацију у вези са Јужним кинеским морем. У засебном раду смо анализирали какве су импликације кинеског разумевања међународног права за будућност међународног поретка и међународног либерализма (Pomès & Grandpierron, 2024). Студија кинеске комуникације спроведена је у два дела. У првом делу истражујемо како кинески званичници схватају ситуацију, а у другом делу посматрамо наративне структуре које се користе за стварање специфичног геополитичког приповедања.

Истраживање начина на који Кина схвата ситуацију како би се утврдио контекст функционисања кинеске политичке комуникације

Анализу смо започели утврђивањем да ли постоји било каква доследност у кинеским дискурсима или да ли је, уместо тога, кинеска реторика ситуациона, прилагођена променама контекста, што има две главне последице. Прво, изгледа да

није бићно ко предводи САД, упркос њеном значајном присуству у овом региону. Друго, кинески званичници све асертивније тумаче значење међународних норми и процедура у оквиру својих дискурса.

Барак Обама, Доналд Трамп или Џо Бајден? Најослеђику, не постоји истинска разлика, већ је политичка комуникација заснована на регионалној расподели моћи

Током својих председничких мандата, Барак Обама, Доналд Трамп и Џо Бајден су се суочили са ескалацијом спора у Јужном кинеском мору. Они су реаговали тако што су осмишљавали политике и позиционирали су се у зависности од сопствених лидерских стилова и личности. У литератури се већ дуго расправља о значају појединаца и о кључним утицајима које одређени доносиоци одлука могу имати на међународној сцени (Hermann, 2001; Chiozza & Goemens, 2011; Horowitz, Stam & Ellis, 2016; Jervis, 2017; Yahri-Milo, 2018). Због тога смо били заинтересовани да истражимо да ли кинески званичници изражавају преференцију неком посебном америчком председнику и, ако је то тачно, да ли то мења позиције и стратегије њиховог дискурса.

Ово питање смо истражили посматрајући квантитативне и квалитативне варијанте критика које упућују кинески званичници и користећи два различита кода: *критика САД као држава* и *критика америчких председника и њихових администрација*. У целини смо утврдили да су кинески ставови о САД, као што је и очекивано, упадљиво негативни. Мање очекивано је то што су те критике у великој мери упућене САД као држави (20,6%), а у мањој мери званичницима САД (11%). Прво смо размотрили критике упућене САД као држави и открили да постоји веома мала разлика између критика изражених током мандата различитих влада (21,2%) и оних изражених током Трамповог (18,6%) и Бајденовог мандата (20%).

На основу квалитативног читања такође смо утврдили да постоји мала разлика између председника у смислу на који начин се гради кинеска критика. Најупадљивији аспект кинеског негативног става према САД као држави јесте то што се Сједињене Државе дефинишу као *опасност по регионални мир и стабилност*. За време Обаминог мандата, САД су описиване као штетне по мировне напоре других земаља (под чиме се подразумевају напори Кине). Самим тим, портпарол Министарства иностраних послова је 2014. године напоменуо да „никоме није дозвољено да даје неодговорне изјаве“.³ Оваква критика је веома слична оној која је упућена САД током Трамповог председничког мандата: „САД би требало да покажу разборитост и да престану да дају погрешне изјаве како не би компликовале релевантна питања и негативно утицале на регионални мир“.⁴ Током мандата ова три председника, дестабилизујући фактор у региону сматра се увођењем посебне политике САД. Године 2016. је то описано на следећи начин: „после увођења измењеног става САД у односу на азијску стратегију,

³ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи о тврдњама да ће Кина ускоро успоставити противваздушну идентификациону зону у области Јужног кинеског мора, 4. фебруар 2014.

⁴ Портпарол Министарства иностраних послова Генг Шуанг на редовној конференцији за штампу, 13. фебруар 2017.

упркос разликама и споровима, државе у региону су успеле да одрже мир, безбедност и стабилност региона“.⁵

Можда највише изненађује то што варијације у учесталости кода *низак ниво комплексности* (Dyson, 2009) нису значајне. Имајући у виду изразе и реторички стил Доналда Трампа, било би очекивано да се овај код много чешће примењује на њега и његову администрацију. Уместо тога, САД су за време Обаминог мандата прекорене због „велике амбиције, али уске визије“.⁶ Ови резултати указују на то да је кинеским званичницима у дискурзивним стратегијама од безначајног утицаја то ко је председник САД. Иако изгледа да су западњачки званичници променили своју реторику и очекивања у погледу САД после председничких избора у којима су победили Трамп, а затим Бајден (Serfaty, 2022), чини се да Кинези имају структурални, па чак и позитивистички приступ према САД (Lindemann, 2023) и да избегавају да отворе „црну кутију“ САД.

Анализу смо наставили посматрајући учесталу распрострањеност отворених аргумената које кинески званичници износе против наређења САД да Кина изврши одлуку Сталног арбитражног суда. Утврдили смо исти образац: постоји веома мало разлике између председничких мандата. Кинески званичници изричито наводе четири главна аргумента за такво противљење: *сјрашешки и војни разлози* (11,9% током Обаминог и Бајденовог мандата; 8,1% током Трамповог мандата); *обавезе великих сила* (7,2 %); *историја* (11,5% током Обаминог и Бајденовог мандата и 4,7% током Трамповог мандата) и *међународно право* (23,4% током Обаминог и Бајденовог мандата и 9,3% током Трамповог мандата). С обзиром на значај идеје физичке и војне снаге у реторици Доналда Трампа, очекивали смо да нађемо већу учесталост кода *војни и сјрашешки разлози* у кинеским говорима одржаним док је Трамп био председник САД. Могуће објашњење јесте да је Трамп, упркос његовој асертивној реторици и стилу, ближи изолационистичкој традицији америчке политике, док су Обама и Бајден као либерали подржавали пројекцију моћи и хегемонију САД (Johnston, 2021; Rees, 2022; Serfaty, 2022), чиме су кинески интереси угроженији (Weiss, 2019; Kliem, 2022). Додатно објашњење могло би се повезати са покушајем Кине да не критикује превише Трампа како би оставила мало простора за маневрисање у трговинској бици између ове две земље. Ову могућност би требало потврдити проширивањем скупа података на говоре који се баве питањем трговине.

Праћење све веће развоја кинеској асертивної дискурса о међународном праву

Други важан елемент кинеских дискурса који су варирали у зависности од развоја спора у Јужном кинеском мору био је кинески правни наратив. Научници у разним областима приметили су да су се кинеска правна реторика и став о праву развили, те да се примарно могу приметити на прелазу између председничког мандата

⁵ Портпарол Министарства иностраних послова Лу Канг на редовној конференцији за штампу, 11. мај 2016.

⁶ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 3. мај 2016.

Ху Ђинтаоа (2003–2013) и почетка председничког мандата Си Ђинпинга (2013–), што је довело до амбициознијег и асертивнијег става. Лауре Дерон тврди да је овај процес прво започео развојем онога што она назива *нормативна воља*, која подразумева престанак увођења норми са Запада и усвајање доношења норми на националном нивоу, а затим и на међународном, путем политике уласка у међународне организације ради постизања *нормативне легитимитетности* чији је циљ да кинеске норме и тумачења буду прихваћени као међународни стандарди (Deron, 2021).

Научници који раде на кинеским дискурсима и правним стратегијама у Уједињеним нацијама примећују исти овакав развој (Fung, 2019; Foot, 2020). Они тврде да Кина тежи ономе што је Џенифер Диксон (Dixon, 2017) назвала „реторичким прилагођавањем“, односно стратегија која истовремено мења садржај норми и смањује критике због опструкционизма. Од 2000. до 2005. године, Кина је заступала став „непоштовања норми“ (игнорисања или одбацавања релевантне норме), да би затим усвојила став о „избегавању норми“ до 2009. године (тврдећи да деловање не припада области норми). Ове дефанзивне ставове су од 2009. почели да замењују офанзивнији ставови који су обухватали „тумачење норми“ (прилагођавање дефиниције норми, њихових ограничења или примене), да би 2011. био уведен став „означавање норми“ (изражавање подршке за нормативне праксе или предлагање норми које треба применити) (Foot, 2020). Имајући у виду снажне правне и техничке аспекте кинеских дискурса (29,1% односно 24,5%), заинтересовали смо се за проверу аргумената Диксонове (Dixon, 2017), Фунга (Fung, 2019) и Фута (Foot, 2020) у нашем кодираном речнику. Да ли кинески дискурси о Јужном кинеском мору прате исти образац развоја норми? Наша анализа показује да је дошло до релативно значајног реторичког прилагођавања (15,7%) у односу на контекстуални развој ставова о овом питању.

У првој фази, кинески дискурси су подједнако структурисани у односу на тумачење норми (13,8%) и на означавање норми (14,9%). У целини смо открили да је у овој фази развоја питања прилагођавање кинеске реторике било примењено офанзивно, било када је реч о избегавању међународне подршке за правни поступак који су покренули Филипини, било када је реч о оспоравању легалности таквог поступања.⁷ Тумачење норми служи да би се показало како су главни проблем у Јужном кинеском мору америчке Операције за слободу пловидбе (енгл. скраћеница FONOP), зато што такве операције доводе до збуњености у погледу правног концепта слободне пловидбе⁸, као што се тврди у литератури (Zhou & Ye, 2020). Истовремено са тумачењем норми користи се означавање норми, засновано на идеји да само Кина правилно тумачи међународно право и оно што се сматра правилним поступањем (ова идеја мери се кодом *владање над објективизираним групама/гецом*, а може се наћи у 19,3% случајева) зато што су друге земље неискусне, као деца, па им је, да би научиле добре праксе, потребна „одрасла земља“: „Ово је исправна пракса остваривања права“ је фраза која се често може срести у кинеским дискурсима.⁹ Означавање норми

⁷ Репрезентативни пример може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Хонга Леи на редовној конференцији за штампу, 16. фебруар 2016.

⁸ Репрезентативни пример може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Хонга Леи на редовној конференцији за штампу, 1. фебруар 2016.

⁹ Видети, на пример, изјаве портпарола Министарства иностраних послова о тврдњи САД у вези са питањима арбитраже коју су једнострано покренули Филипини, 24. јул 2015.

користи се и за препознавање кључних савезника САД у овом региону у покушају њиховог изоловања. Јапан је често на мети овакве реторике којој се додаје историјска компонента да би се створила негативна осећања према јапанском деловању: „Јапан би требао да размисли уместо да заборави шта је радио током чина агресије (...) и да уложи напоре у промовисање регионалног мира и стабилности уместо да сеје раздор.”¹⁰

У другој фази, реторичко прилагођавање се мења зато што се тумачење и означавање норми настављају, али с мањом учесталошћу (11,8% односно 5,9%), а почиње да се јавља непоштовање норми (5,9%). У квалитативном смислу, означавање норми¹¹ и тумачење норми¹² се не разликују од прве фазе. Имајући у виду да друга фаза подразумева тренутак када је дати Суд објавио своју пресуду, не чуди појава непоштовања норми. Изненађујуће је то што та идеја није била врло често препозната (5,9%). У квалитативном смислу, кинески званичници су надоградили регионалне историјске наративе да би одбацили судску одлуку, тврдећи да је она неважећа из два главна разлога: (1) овај Суд се не налази у Азији и у његовом саставу нема азијских судија, па, самим тим, пресуда је против интереса и историје Азије¹³, и (2) Стални арбитражни суд није саставни део система Уједињених нација.¹⁴ Овај аргумент показује да Кина има ограничено схватање о томе шта чини, а шта не чини део међународног система. Исто тако показује и да су Кинези против западњачких правосудних система/норми. У древно доба, конфучијанство је било против свих писаних закона зато што је ту био Небески син који је обезбеђивао мир и стабилност и спречавао људе да сами решавају проблеме (Ford, 2015). Данас кинески дискурси посредно покушавају да изведу Кину из међународног правосудног система и да понуде алтернативни начин за решавање спорова: не путем институција, већ билатералним расправама – као што је недавно (у трећој фази) прихватање Асоцијације нација југоисточне Азије (енгл. скраћеница ASEAN) као легитимне платформе за такве расправе (Langer, 2018).

У трећој фази више није могуће наћи непоштовање норми. То се очекивало јер је трећа фаза започела када су Филипини јавно изјавили да неће извршити пресуду, па стога не постоји разлог ни да Кина настави да оспорава ту пресуду. Тумачење норми и означавање норми и даље су присутни, а њихова учесталост се повећава у односу на другу фазу (14% односно 6,8%). Овде се поново јавља идеја да друге земље

¹⁰ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 19. јануар 2016.

¹¹ Репрезентативни пример сигнализације норми може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 15. јул 2015.

¹² Репрезентативни пример тумачења норми може се наћи у државном документу Владе Народне Републике Кине о питању надлежности у Арбитражи о Јужном кинеском мору коју је покренула Република Филипини, 7. децембар 2014.

¹³ Заменик Министра иностраних послова Лиу Џенман на конференцији за штампу о Белом документу под насловом „Кина се држи става да ће путем преговора решавати релевантне спорове између Кине и Филипина у области Јужног кинеског мора, 13. јул 2016.

¹⁴ Репрезентативни пример може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Лу Канга о изјави портпарола америчког Стејт Департмента о судској пресуди у вези са Јужним кинеским морем, 13. јул 2016.

треба да предводи једна „одрасла“ земља (10,8%). У квалитативном смислу, кинески дискурси су изграђени на темељима исте стратегије као у првој фази: тумачење норми служи да се оспори начин на који САД схватају питање Јужног кинеског мора и међународне норме кроз поновно појављивање спора о значењу слободне пловидбе,¹⁵ док означавање норми служи за указивање на то која су правила исправна.¹⁶ Општи циљ кинеског реторичког прилагођавања у трећој фази јесте да се створи основа за наратив који напада легитимитет америчког међународног система. Пошто је овај систем „намештен“¹⁷ – што се доказује тиме да САД варају у вези са дефиницијом слободне пловидбе – потребан је други систем који схвата регионалне политичке и историјске контексте. Тај наратив биће истражен у наредном делу рада.

Дискурзивна стратегија „пројектовања“ САД као зликовца: употреба историје у бици за легитимитет

Овај део разматра како кинески званичници стварају посебне наративе како би оправдали неопходност протеривања САД из Азије, при чему ти наративи изражавају осећања, приповедачку реторику и историју.

Емоционални наратив херој–зликовац–жртва којим се легицимизује употреба за протеривањем САД из Азије

Овај одељак се у великој мери ослања на радове Џорџа Лакофа о томе како се наши политички погледи на свет граде на два имплицитна скупа метафора: „тип строгог оца“ и „тип заштитничког родитеља“. Ову дихотомију је Лакоф првобитно дефинисао у покушају да објасни зашто људи мисле на одређени начин, како убеђујемо једни друге у политичком смислу и како се емоције и метафоре интегришу у политичке говоре. Лакоф усредсређује свој став на амерички политички живот, из кога је произвео ова два модела (Lakoff, 2009). Суштина модела строгог оца односи се на уверења да појединци морају да прате строга правила, да развијају самодисциплину и гаје дубоко поштовање према ауторитету. Овај модел повезан је са снажном моралном димензијом према којој морално „девијантна“ понашања морају бити строго кажњена. Насупрот томе, модел заштитничког родитеља наглашава потребу за подржавањем и заштитом других, за њиховим усмеравањем ка зрелости или моралном понашању, као и за показивањем емпатије.

Наша квантитативна анализа кинеских дискурса открива да емоције имају важно место. Пронашли смо ознаке емоција (широко схваћене) у најмање 19,5% случајева. Прецизније говорећи, препознали смо ознаке *осећања понижености* у 9,1% случајева, повезане са наративним структурама које подсећају на оно што Лакоф зове

¹⁵ Репрезентативни пример може се наћи у чланку кинеског амбасадора у Великој Британији Лиуа Сијаоминга, објављеном у *Гардијану*, 28. јул 2018.

¹⁶ Репрезентативни пример може се наћи у извештају са Другог састанка Кине и Филипина о механизму билатералних консултација у вези са Јужним кинеским морем, 13. фебруар 2018.

¹⁷ Репрезентативни пример може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 10. јануар 2017.

„метафором строгог оца“ (Lakoff, 2009), а што је присутно у 28,8% случајева (прва фаза: 37%, друга фаза: 35,3%, трећа фаза: 17,6%). Ови укупни резултати су доследни скорашњој промени која се догодила у литератури о међународном праву где се тврди да је у позадини правно заснованих дискурса неопходно тражити „сентименталне“ мотиве (Popovski, 2016; Pomès & Coicaud, 2021).

Како ове идеје функционишу квалитативно? Први елемент који смо пронашли јесте зрелост у дијалектичком окружењу. Пошто друге земље, углавном САД и Филипини, не могу да се понашају као Кина, неопходно им је да добијају наређења од Кине и да се понашају сходно тим наређењима како би се омогућило да буду (постану) цивилизоване. На овај начин, кинески дискурси су попримили ауторитативнији тон: реченице се граде око глагола који означавају радњу, али у негативним облицима („немој“, „престани“ итд.), употребљава се граматичко садашње време уз додатне речи које захтевају неодложно деловање (нпр. „сада“, „хитно“ итд.). Врло често одабрани глаголи који означавају радњу имају симболичко значење и повезују деловање САД и Филипина са идејом о незрелости: уместо да озбиљно схвате дати проблем, те земље изгледа играју (војне) „игре“ и понашају се као тинејџери. Репрезентативни пример оваквих дискурзивних конструкција може се наћи на конференцији за штампу одржаној 26. априла 2016. године, а усмерен је на војску САД: „Престаните да проширујете питање Јужног кинеског мора, престаните да повећавате напетости и престаните да показујете војну моћ у Јужном кинеском мору.”¹⁸ Ако се настави овакво незрело понашање, „кинеска страна ће дефинитивно реаговати”¹⁹ и „одговорити строгим акцијама”²⁰ како би казнила агресора.

Идеја о кажњавању чврсто је повезана са ширим разматрањем статуса (иако се на врло мало места изричито помиње да је Кина велика сила – у 4,9% случајева) и са оним шта значи бити велика сила. Према литератури, један од кључних критеријума за статус велике силе јесте способност да се казне кршења међународног поретка (Nolan, 2006; Brook, 2019; Grydehoj & Su, 2022). На овај начин, кинеска комуникација има за циљ да покрене сумњу у легитимитет САД као свеопштег полицајца у свету (Chen, 2018). Да би се појачала оваква слика о САД, наратив о строгом оцу употребљен је у вези са другим наративом који је утемељен на представама хероја, зликовца и жртве (51,4%). Спој ова два наратива у дискурсима кинеских званичника служи за легитимизацију њихове жеље да онемогуће Сједињеним Државама да управљају споровима у Азијско-пацифичком региону.

Како се овај наратив гради и организује у контексту кинеских наратива о Јужном кинеском мору? У првој фази, јасно су препознате жртве и зликовци, што се наглашава у другој фази због даљег деловања зликоваца и, најзад, у трећој фази, смањује се учесталост помињања зликоваца и жртава, док се повећава учесталост херојских наратива због поступака хероја (односно Кине). На основу квалитативне анализе ових дискурса, препознали смо следеће актере којима су дате разне улоге. У првој

¹⁸ Портпарол Министарства иностраних послова Хуа Чунјинг на редовној конференцији за штампу, 26. април 2016.

¹⁹ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 14. јул 2016.

²⁰ Портпарол Министарства иностраних послова Хуа Чунјинг на редовној конференцији за штампу, 16. март 2017.

фази, јасно се препознају три жртве: Кина (14,9%), међународно право (13,8%) и регионална сарадња (13,3%). Ове жртве су на мети напада два зла непријатеља: савезника САД (34,3%) – Филипина и Јапана – и самих Сједињених Држава (20,4%). У том погледу, наратив је једноставан: својим деловањем, САД, Јапан и Филипини виктимизују Кину и њена права, али исто тако и међународно право (зато што је у њиховим очима судски поступак који су покренули Филипини нелегалан), што заузврат ствара неповерење на регионалном нивоу и, самим тим, подрива сарадњу.

Међутим, херој се ретко помиње у кинеским дискурсима током ове фазе (Кина у 6,1% и кинеска војска у 3,3% случаја). Изненађујуће је то што сваки пут када се појаве, хероји нису директно повезани са питањем Јужног кинеског мора, већ са глобалнијим питањем које Кина може да постави због Јужног кинеског мора. На пример, напори Кине да учествује у глобалном развоју добијају похвалу зато што „поред изградње одбрамбених објеката у зони Нанша... Кина гради и цивилне објекте како би обезбедила јавна добра за међународну заједницу“.²¹ Јужно кинеско море у поседу Кине омогућава јој да организује „мисије са обала Сомалије. До сада смо послали 22 флоте као пратњу за 6.000 кинеских и страних бродова који плове овим водама“.²² Стога би било штетно за свет да Кина изгуби контролу над Јужним кинеским морем.

У другој и трећој фази не постоји велика разлика осим у погледу учесталости (смањење у трећој фази у односу на другу фазу), осим кода *херој*, у вези са којим се бележи повећање. Ово је у складу са чињеницом да кинеска реторика зависи од даљег одвијања овог питања: зликовац (Филипини) обуставља своја дејства па долази до смањења драматичности која је блиско повезана са тиме што Кина саму себе описује као хероја.

Кина је херој не само због тога што је њено деловање у Јужном кинеском мору у циљу „хармоније“ и добробити међународне заједнице већ и зато што Кина тврди да на ортодоксан начин схвата и примењује међународно право. Кинески званичници тврде да строго поштују међународно право и да не повећавају тензије упркос виктимизацији од стране других земаља.²³ Овим аргументом кинески званичници указују на то да, иако би многе земље (нарочито САД) жестоко реаговале, Кина, за разлику од њих, поступа мирољубиво и цивилизовано (Coicaud, 2016).²⁴ Да би подржали овај наратив (у којем су они хероји у причи), кинески званичници развијају још један наратив како би учврстили свој легитимитет и умањили легитимитет САД, на основу начела теорије о улогама, нарочито „пројектовања“ (McCourt, 2014), у циљу критиковања САД (13,3%). САД нису зликовац само у контексту Јужног кинеског мора, већ и светски зликовац због тога што манипулишу садржајем међународног права како би одржале своју хегемонистичку геополитику.²⁵

²¹ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 9. март 2016.

²² Исто.

²³ Изјаве портпарола Министарства иностраних послова Хуа Чунјинга о закључку саслушања о питањима у вези са надлежношћу и прихватљивости арбитражног суда за Јужно кинеско море, који је основан на захтев Филипина, 14. јул 2015.

²⁴ Амбасадор Кине у Белгији Ђу Синг на конференцији за штампу, 15. април 2015.

²⁵ Репрезентативни пример може се наћи у изјавама портпарола Министарства иностраних послова Хуа Чунјинга на редовној конференцији за штампу, 29. април 2016.

Чињеница да САД и земље Запада могу да прилагоде међународно право својим интересима, али да то није дозвољено Кини, сматра се огромним понижењем: „Због чега онда Кина не може да оствари своје законско право?“²⁶ Кинези користе ово осећање понижености као аргумент да се међународно право и, у ширем смислу, поредак на Истоку, морају деколонизовати, те да је Кина легитимни актер који ће понудити алтернативу (Heritage & Lee, 2020). Иза кинеске алтернативе међународног поретка крије се идеја о освети Западу, која је Кини одузела њена права намећући јој поштовање међународног права и присиљавајући је да се понаша у складу са правилима у чијем састављању Кина није учествовала (Lowenheim & Heimann, 2008; Anghie, 2014; Coicaud, 2016; Yan, 2019).

Историјски континуитет односно када се користи регионална историја да би се подржала политичка комуникација

Ако је кинески правни дискурс у овом спору заснован на правном стубу, исто тако га подржава и други стуб који није правне природе. Правни стуб, очигледно заснован на позитивистичком праву, као да само реторички „маскира“ прикривене аргументе утемељене на историји, а нарочито на периоду понижења од средине 19. века надаље (Ford, 2015; Zarakol, 2022). Иако према међународном праву држава која полаже суверенитет над копненом или поморском територијом мора да докаже своје територијално право, НР Кина сматра да само историја може да додели права, а не неки вештачки конструкт међународног права: „Кинески суверенитет и релевантна права на Јужно кинеско море настајали су током дуготрајне историје.“²⁷ Овакав језик покреће питање о томе коју правну улогу играју историјски актери.

Историја заузима прилично значајно место у кинеским дискурсима (22%), а прибегавање историји има вишеструке циљеве. Прво треба да обезбеди Кини оправдање за њено деловање у Јужном кинеском мору тако што се тврди да кинеско деловање није ново, већ само наставак древних пракси (10,1% укупно, док у другој фази достиже 26,5%) (Buszynski, 2017). На основу овога, кинески званичници користе историјски континуитет свог деловања као политички инструмент за оспоравање међународног права и организације. Ово се види у супротности између стечених територијалних права (у 0,5% случајева) и историјских права (укупно 12,5%, а 41,2% у другој фази, у поређењу са свега 2,9% у трећој фази).

Кинеска стратегија има за циљ да повеже историјски и правни легитимитет. Да би то постигла, Кина у свом правном дискурсу користи начела утврђена у међународној јуриспруденцији о копненим и поморским територијалним споровима, усредсређујући се на концепт историјских права. У својим аргументима НР Кина користи концепте историјских права и стечених права на територију без прављења разлике и не дефинишући их (Fry & Loja, 2014). Међутим, неопходно је направити

²⁶ Отправник послова Сун Сијанганг на конференцији за штампу у кинеској амбасади на Филипинима, 1. април 2014.

²⁷ Напомене портпарола Министарства иностраних послова Лу Канга о уласку америчког разарача вођених ракета USS Lassen у воде близу релевантних острва и гребена кинеског архипелага Нанша, 27. октобар 2015.

разлику између ова два концепта. Израз „историјска права“ је опште природе и може да опише сва права која једна држава поседује и која обично проистичу из општих правила, у одсуству посебних историјских околности (Blum, 1965). Када је реч о стеченим правима на територију, она се односе на историјски суверенитет над копненим и поморским територијама.²⁸ Кинеско резонување засновано је на другопоменутој теорији.

У ту сврху, кинески дискурси се често осврћу на путовања адмирала Џенг Хеа, повереника цара из династије Минг из 15. века, како би потврдили да је Кина била присутна у читавом региону још од владавине династије Хан (Shen, 2002; deLisle, 2012). Наводи се да је садашње деловање само наставак древних пракси (Zarakol, 2022). Те древне праксе су, у кинеским дискурсима, засноване на бољим и моралнијим начелима него што је то регионална хегемонија САД. Наиме, кинески званичници тврде (29,3%) да су древне (а самим тим, и садашње) праксе у Јужном кинеском мору засноване на политичкој филозофији према којој се цивилизације третирају равноправно у њиховом плурализму и разликама (Cunningham-Cross & Callahan, 2011).

Међутим, кинески званичници су свесни да је аргумент о „историјским правима“ слаб у оквиру позитивног права. Због тога они тврде да се овај израз не треба схватати у правном смислу, већ као наглашавање надмоћи историјских фактора у процени расподеле суверенитета у Јужном кинеском мору (Dupuy & Dupuy, 2013). Ово илуструје употреба разних семантичких конструкција: „историјске чињенице“, „историјска права“ (у смислу важних права), „историјске праксе“, „историјски докази“ и „историјска истина“.²⁹ Прибегавајући поновном тумачењу прошлости како би доказала постојање данашњих права, Народна Република Кина инструментализује историју у служби политике засноване на моћи. Ову праксу подржава деловање кинеских правних стручњака који бирају само одговарајуће изворе и игноришу контрадикторне, на пример чињеницу да овај регион карактерише стално оспоравање кинеског положаја од стране свих пограничних држава (Hayton, 2017). Ова чињеница је од посебног значаја зато што открива слабост доктрине о „историјским правима“, одакле проистиче право на тумачење историје које предлажу разни актери (Nguyen, 2018).

Систематично ослањање на историју уместо на законе показује неповерење Кине према начину на који Стални арбитражни суд тумачи и примењује закон. Ово једним делом потиче из жеље да се не понови век понижења као период када су част и самопоуздање Кине претрпели штету. Овај став покреће систематично прибегавање историји у правном дискурсу, као да је реч о избегавању нових понижења, али и о одбацивању понижења из прошлости. До одбацивања понижења из прошлости долази када се примене историјске аналогije (11,3%) да би се објасниле ситуације и могући извори претњи по интересе и суверенитет Кине (8,7% у целини; 23,5% у *групи фази*). Ове претње препознају се на основу претходног поступања других земаља.

²⁸ *In the matter of the South China Sea arbitration*, 2016, стр. 96, став 225.

²⁹ Идеја у основи историјских права јесте тврдња да се извор суверенитета налази у историји. Ово тумачење потврђено је и употребом израза „историјска права“ (*historical rights*, уместо *historic rights*). На енглеском *historic* означава „од великог значаја, славан“, док *historical* означава припадност историји или историјском периоду или пак нешто што је у вези са историјом (Dupuy & Dupuy, 2013, p. 140).

На пример, Запад се сматра непоузданим због „века понижавања“, а Јапан се описује као главна претња због онога што је радио током Другог светског рата: „Надамо се да ће Јапан учити из историје, држати се пута мирног развоја и поступати разборито у војној и безбедносној политици.“³⁰

ЗАКЉУЧАК

Јужно кинеско море као локација на којој се кристализује кинеско-амерички ривалитет је често проучавана тема. Овај рад предлаже разумевање овог ривалитета из перспективе званичних кинеских дискурса и начина на који ти дискурси приступају спору. Систематична комбинована методолошка анализа дискурса примењена на документе у вези са спором указује на то да су кинески дискурси засновани на дискурзивном оквиру који је изграђен како на снажним емотивним наративима, тако и на двојној употреби наратива и метафора „херој–зликовац–жртва“ и „строги отац“ са циљем протеривања САД из Азије. Ови наративи такође су у интеракцији са посебном мобилизацијом историје замишљеном као инструмент политичког легитимитета. Иако кинески дискурс остаје исти без обзира на администрацију САД, кинески правни дискурс се мењао упоредо са током спора. Те промене у наративима одражавају суштинско присуство емотивних мотива у правним дискурсима и откривају наративе који за циљ имају онемогућавање Сједињених Америчких Држава да управљају азијско-пацифичким питањима. Овај рад показује каква је корист од систематичнијег проучавања веза и интеракција између појмова моћи и права с једне стране и историје с друге (тј. њеног политизованог тумачења и употребе) док конвергирају унутар политичког дискурса.

REFERENCES / ЛИТЕРАТУРА

- Ahmed, S. (2014). *The Cultural Politics of Emotion*, Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Allison, G. (2017). *Destined for War: Can America and China Escape Thucydides' Trap?*, Boston: Houghton Mifflin Harcourt.
- Anghie, A. (2014). Towards a postcolonial international law. In: P. Singh, B. Mayer (eds.). *Critical International Law: Postrealism, Postcolonialism and Transnationalism*, Oxford: Oxford University Press, 123–142.
- An-Na'im, A. A. (1995). *Human Rights in Cross-Cultural Perspectives: A Quest for Consensus*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Blum, Y. (1965). *Historic Titles in International Law*, Martinus Nijhoff.
- Boon, K. (2014). International arbitration in highly political situations: The South China Sea dispute and international law, *Washington University global studies law review*, 13 (3), 487–514.
- Brook, T. (2019). *Great State: China and the World*, London: Profile Books.

³⁰ Портпарол Министарства иностраних послова Хонг Леи на редовној конференцији за штампу, 20. март 2016. године.

- Buszynski, L. (2017). Law and realpolitik: The arbitral tribunal's ruling and the South China Sea, *Asian yearbook of international law*, 21, 121–140.
- Buzan, B., Lawson, G. (2014). Rethinking benchmark dates in international relations, *European Journal of International Relations*, 20 (2), 437–462.
- Callahan, W. A., Barabantseva, E. (2012). *China Orders the World: Normative Soft Power and Foreign Policy*, Baltimore: John Hopkins University Press.
- Chang, Y.-C. (2016). China's non-participation approach toward the South China Sea arbitration, *Chinese Taiwan yearbook of international law and affairs*, 34, 56–72.
- Chen, Z. (2018). Le retour de la Chine sur le devant de la scène: Vers un nouveau leadership facilitateur?, *Revue défense nationale*, 811, 39–54.
- Chimni, B. S. (2006). Third World approaches to international law: A manifesto, *International Community Law Review*, 8 (1), 3–27.
- Chiozza, G., Goemans, H. E. (2011). *Leaders and International Conflict*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Christensen, T. J. (2006). Fostering stability or creating a monster? The rise of China and U.S. policy toward East Asia, *International Security*, 31 (1), 81–126.
- Clark, I. (2014). International society and China: The power of norms and norms of power, *Chinese Journal of International Politics*, 7 (3), 315–340.
- Clément, M., Lindemann, T., Sangar, E. (2017). The 'hero-protector narrative': Manufacturing emotional consent for the use of force, *Political Psychology*, 38 (6), 991–1008.
- Coicaud, J.-M. (2016). The question of emotions and passions in mainstream international relations, and beyond. In: Ariffin Y., Coicaud, J.-M., Popovski, V. (eds.). *Emotions in International Politics: Beyond Mainstream International Relations*, New York, Cambridge: University Press, 23–47.
- Cronon, W. (1992). A place for stories: Nature, history, and narrative, *The Journal of American History*, 78 (4), 1347–1376.
- Cunningham-Cross, L., Callahan, W. (2011). Ancient Chinese power, modern Chinese thought, *The Chinese Journal of International Politics*, 4 (4), 349–374.
- DeLisle, J. (2012). Troubled Waters: China's claims and the South China Sea. *ORBIS*, 56 (4), 608–642.
- Deron, L. (2021). Les enjeux de la nouvelle puissance normative chinoise, *Diplomatie*, 62.
- Dutton, M. (2002). Lead us not to translation, *Nepantla: Views from South*, 3 (3), 495–537.
- Dixon, J. (2017). *Rhetorical Adaptation and Resistance to International Norms*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Dupuy, F., Dupuy, P. M. (2013). A legal analysis of China's historic rights claim in the South China Sea. *American Journal of International Law*, 107 (1), 124–141.
- Dyson, S. B. (2009). *The Blair Identity. Leadership and Foreign Policy*, Manchester: Manchester University Press.
- Fairclough, N. (2010). *Critical discourse analysis*, London: Routledge.
- Fels, E., Vu, T.-M. (eds.) (2016). *Power Politics in Asia's Contested Waters Territorial Disputes in the South China Sea*, Springer.
- Fierke, K. M. (2013). *Political Self-Sacrifice: Agency, Body and Emotion in International Relations*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Foot, R. (2020). *China, the UN and Human Protection. Beliefs, Power, Image*, Oxford: Oxford University Press.

- Ford, C. A. (2015). *The Mind of Empire. China's History and Modern Foreign Relations*, Lexington: University Press of Kentucky.
- Fry, J. D., Loja, M. H. (2014). The roots of historic title: Non-western pre-colonial normative systems and legal resolution of territorial disputes, *Leiden Journal of International Law*, 27, 727–754.
- Friedberg, A. L. (2005). The Future of U.S.-China Relations. Is Conflict Inevitable?, *International Security*, 30 (2), 7–45.
- Fung, C. (2019). *China and Intervention at the UN Security Council: Reconciling Status*, Oxford: Oxford University Press.
- Goldstein, A. (2020). China's grand strategy under Xi Jinping: Reassurance, reform and Resistance, *International Security*, 45 (1), 164–201.
- Grandpierron, M. (2024). *Nostalgic Virility as a Cause of War: How Leaders of Great Powers Cope with Status Decline*, Montreal: McGill-Queen's University Press.
- Grandpierron, M., Pomès, E. (2024). Chinese discursive strategies during the Syrian civil war: Communicating opposition to Western understanding of human rights and R2P. In: M. Zreik (ed.). *Soft Power and Diplomatic Strategies in Asia and the Middle East*, Hershey, Igi Global. 75–87.
- Grydehøj, A., Su, P. (2022). *China and the Pursuit of Harmony in World Politics: Understanding Chinese International Relations Theory*, Abingdon: Routledge.
- Halperin, S., Heath, O. (2017). *Political Research: Methods and Practical Skills*, Oxford: Oxford University Press.
- Hayton, B. (2017). When good lawyers write bad history: Unreliable evidence and the South China Sea territorial dispute, *Ocean Development and International Law*, 48 (1), 17–34.
- Heilman, S., Schmidt, D. (2014). *China's Foreign Political and Economic Relations: An Unconventional Global Power*, New York: Rowman & Littlefield Publishers.
- Hermann, M. G. (2001). How decision units shape foreign policy: A theoretical framework, *International Studies Review*, 3 (2), 47–81.
- Heritage, A., Lee, P. K. (2020). *Order, contestation and ontological security-seeking in the South China Sea*. Palgrave Macmillan.
- Horowitz, M. C., Stam, A. C., Ellis, C. M. (2016). *Why Leaders Fight*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Houlden, G., Hong, N. (eds.) (2018). *Maritime Order and the Law in East Asia*, London: Routledge.
- Hsiung, J. C. (2015). Utility vs. Inadequacy of realist theory: Assessing China's rise, *International Studies Review*, 17 (2), 132–137.
- Hurd, I. (2019). *How to Do Things with International Law*. New Jersey: Princeton University Press.
- Huters, T. (2005). *Bringing the world home: appropriating the West in late Qing and early Republican China*, Honolulu: University of Hawaii Press.
- Hwang, Y-J., Frettingham, E. (eds.) (2021). *Maritime and Territorial Disputes in the South China Sea Faces of Power and Law in the Age of China's Rise*. London: Routledge. In the matter of the South China Sea arbitration, PCA Case no. 2013-19 (PCA 12 July 2016).
- Jervis, R. (2017). *How Statesmen Think. The Psychology of International Politics*, Princeton: Princeton University Press.

- Johnston, A. I. (2019). 'China in a World of Orders', *International Security*, 44 (2), 9–60.
- Johnston, R. (2021). *US Foreign Policy. Domestic Roots and International Impact*, Bristol: Bristol University Press.
- Jorgensen, M. (2018). Equilibrium and fragmentation in the international rule of law: The rising Chinese geolegal order, *KFG Working Paper Series*, 21 Berlin Potsdam Research Group. The International Rule of Law – Rise or Decline.
- Keohane, R. (2021). The Global Politics Paradigm: Guide to the Future or Only the Recent Past?'. *International Theory*, 13 (1), 112–121.
- Khong, Y. F. (1992). *Analogies at War: Korea, Munich, Dien Bien Phu, and the Vietnam Decisions of 1965*. Princeton: Princeton University Press.
- Kliem, F. (2022). *Great Power Competition and Order Building in the Indo-Pacific. Towards a new Indo-Pacific Equilibrium*, London: Routledge.
- Klotz, A., Prakash, D. (eds.) (2008). *Qualitative Methods in International Relations. A Pluralist Guide*, New York: Palgrave MacMillan.
- Ku, J. (2016). The significance of China's rejection of the South China Sea arbitration for its approach to international dispute settlement and international law, *Chinese Taiwan yearbook of International Law and Affairs*, 34, 73–103.
- Kwak, J.-H. (2021). Global justice without self-centrism: Tianxia in dialogue on mount Uisan. *Dao*, 20, 289–307.
- Lakoff, G. (2009). *The Political Mind. A Cognitive Scientist's Guide to Your Brain and Its Politics*, London: Penguin Books.
- Langer, L. (2018). The South China Sea as a challenge to International Law and to international legal scholarship, *Berkeley Journal of International Law*, 36 (3), 383–417.
- Lebow, R. N. (2010). *Why Nations Fight: Past and Future Motives for War*, New York: Cambridge University Press.
- Lindemann, T. (2010). *Causes of War: The Struggle for Recognition*, Colchester: ECPR Press.
- Lindemann, T. (2023). Theorising danger or dangerous theories? Positivist data and the making of the China threat, *Political Anthropological Research on International Social Science*, 4, 142–172.
- Loja, M. H. (2018). A critical legal approach to the South China Sea territorial dispute. *Journal of the History of International Law*, 20 (2), 198–216.
- Lowenheim, O. & Heilmann, G. (2008). Revenge in international politics, *Security Studies*, 17 (4), 685–724.
- McCourt, D. M. (2014). *Britain and World Power since 1945. Constructing a Nation's Role in International Politics*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Mearsheimer, J. J. (2014). *The Tragedy of Great Power Politics*, New York: Norton & Company.
- Murray, M. (2018). *The Structure for Recognition in International Relations. Status, Recognition, and Rising Powers*, Oxford: Oxford University Press.
- Nguyen, T. H. (2018). *Les conflits frontaliers sino-vietnamiens de 1885 à nos jours*, Demopolis.
- Nolan, C. (2006). Great powers and international society. In: W. Bain (ed.). *The Empire of Security and the Safety of the People*, London: Routledge, 71–93.
- Nussbaum, M. C. (2001). *Upheavals of Thought: The Intelligence of Emotions*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Paul, T. V., Welch Larson, D., Wolhforth, W. C. (eds.) (2014). *Status in World Politics*, Cambridge: Cambridge University Press.

- Paul, T. V. (2016). *Accommodating Rising Powers: Past, Present and Future*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Phillips, A. (2021). *How the East Was Won: Barbarian Conquerors, Universal Conquest and the Making of Modern Asia*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Pomès, E., Coicaud, J.-M. (2021). The emotional backdrop of legal discourses in the South China Sea Disputes, *Polish Political Science Yearbook*, 50 (1), 25–42.
- Pomès, E., Grandpierron, M. (2024). 'Unpacking the discursive strategies and drivers of Chinese visions of an alternative world order: History and emotions in the South China Sea dispute'. In: M, Sahakyan (ed.). *Routledge Handbook of Chinese and Eurasian International Relations*, New York: Routledge, 291–305.
- Popovski, V. (2016). Emotions and international law. In: Ariffin, Y., Coicaud, J.-M., Popovski V. (eds.). *Emotions in International Politics: Beyond Mainstream International Relations*, Cambridge: Cambridge University Press, 184–203.
- Propp, V. I. (1968). *Morphology of Folktale*, Austin: University of Texas Press.
- Raine, S., Le Mièrre, C. (2013). *Regional Disorder. The South China Sea Disputes*, New York: Routledge.
- Rees, M. (2022). *Ideas and the Use of Force in American Foreign Policy. Presidential Decision-Making in a Post-Cold War World*, Bristol: Bristol University Press.
- Renshon, J. (2017). *Fighting for Status: Hierarchy and Conflict in World Politics*. Princeton: Princeton University Press.
- Roberts, K., Bano, S. (2023). *The Ascendancy of Regional Powers in Contemporary US-China Relations. Rethinking the Great Power Rivalry*, London: Palgrave Macmillan.
- Rühlig, T. (2018). *How China Approaches International Law: Implications for Europe*, Bruxelles.
- Sahakyan, M. (ed.) (2023). *China and Eurasian Powers in a Multipolar World Order 2.0: Security, Diplomacy, Economy and Cyberspace*, New York: Routledge.
- Sahakyan, M. (2024). *Routledge Handbook of Chinese and Eurasian International Relations*, New York: Routledge.
- Saurette, P. (2008). 'You dissin me? Humiliation and post 9/11 global politics', *Review of International Studies*, 32 (3), 495–522.
- Serfaty, S. (2022). *America and the World from Truman to Biden. Play it again, Sam*, New York: Palgrave Macmillan.
- Shen, J. (2002). China's sovereignty over the South China Sea Islands: A historical Perspective, *Chinese Journal of International Law*, 1 (1), 94–157.
- Sloss, D. L., Dickinson, L. A. (2022). The Russia-Ukraine War and the Seeds of a New Liberal Plurilateral Order, *American Journal of International Law*, 116 (4), 798–809.
- Tully, J. (1988). *Meaning and Context. Quentin Skinner and his Critics*, Cambridge: Polity Press.
- Van Evera, S. (1998). Offense, Defense, and the Causes of War, *International Security*, 22 (4), 5–43.
- Walt, S. M. (1996). *Revolution and War*, Ithaca: Cornell University Press.
- Ward, S. (2020). *Status and the Challenge of Rising Powers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Weiss, J. (2019). A world safe for autocracy? China's rise and the future of global politics, *Foreign Affairs*, 98 (13), 1–145.
- Wodak, R., Meyer, M. (eds.) (2016). *Methods of Critical Discourse Studies*, London: Sage.

- Yan, X. (2019). *Leadership and the Rise of Great Powers*, Princeton: Princeton University Press.
- Yahri-Milo, K. (2018). *Who Fights for Reputation. The Psychology of Leaders in International Conflict*, Princeton: Princeton University Press.
- Zarakol, A. (2022). *Before the West: The Rise and Fall of Eastern World Orders*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Zhang, F., Lebow, R. N. (2022). *Justice and International Order: East and West*, Oxford: Oxford University Press.
- Zhao, S. (2015). Rethinking the Chinese world order: The imperial cycle and the rise of China, *Journal of Contemporary China*, 24 (96), 961–982.
- Zhao, T., Harroff, J. E., Westad, O. A. (2021). *All Under Heaven: The Tianxia System for a Possible World Order*, Oakland: University of California Press.
- Zou, K., Wu, S., Ye, Q. (eds.) (2020). *The 21st Century Maritime Silk Road Challenges and Opportunities for Asia and Europe*, London: Routledge.